Верховний суд

Справа № 1- 1
2005 рік

В И Р О К
Іменем України

2005 року лютого 18 дня колегія суддів Судової палати в кримінальних справах апеляційного суду Львівської області в складі :

Головуючого –	**Макарова Ю.М.**
Суддів –	**Галанаца І.І.**
Народних засідателів :	**Ших С.М., Кратко М.З., Войтовича В.О.**
При секретарі :	**Маслюху Л.Б., Семесюк А.**
З участю прокурора:	**Сидорчука О.О., Приведи А.В., Малиш Н.С.**
З участю адвокатів :	**Юрчака В.М., Ковальського Р.Й., Дуліч Т.В., Колодія Я.М., Поліщук М.М.**

Розглянула у відкритому судовому засіданні в залі суду в м. Львові кримінальну справу про обвинувачення

Кушинської Любові Василівни,16.04.1963 року народження, уродженки м. Львова, гр.-ки України, розлученої, працюючої у ТзОВ " Квазар", з вищою освітою, проживаючої в м. Львові, вул. Котляревського, 57/ 61 кв.6, раніше не судженої

За ст.ст. 27 п.4, 364 ч.2; 27 п.4, 366 ч.2; 263 ч.1 КК України та ст.ст. 143 ч.2; 93 п.п. "а", "і", "ж", "і", 17 ч.1, 93 п.п. "а", "ж", "і", КК України в редакції 1960 року

Манька Андрія Володимировича, 31.01.1974 року народження, уродженця м. Львова, гр.-на України, одруженого, непрацюючого, з неповною середньою освітою, має дочку 1995 р.н., проживаючого в м. Львові, пр. Червоної Калини, 46 кв.27, раніше не судженого

За ст.ст. 93 п.п. "а", "г", "ж", "і", 17 ч.1 , 93 п.п. "а", "ж". "і", КК України в редакції 1960 року та ст. 263 ч.1 КК України

В С Т А Н О В И Л А :

Кушинська Л.В. приблизно в квітні – травні 1997 року познайомилась через заст. начальника ДАІ Львівської області Станіка Р.В. із Дрожджалем Я.Є. і погодилась бути

посередником при продажу його квартири, що по вул. Котляревського, 57/61 кв.6 в м. Львові, вартість якої включно з кухонним набором становила 91 424 грн.

Виконуючи обов"язки посередника, Кушинська Л.В. отримала від Дрожджаля Я. Є. ключі від вхідних дверей квартири і документи на дану квартиру.

Маючи на меті заволодіти квартирою Дрожджаля Я.Є., Кушинська Л.В. звернулась до приватного нотаріуса Львівського міського нотаріального округу Полянської Р.Є., яка 24 червня 1997 року приблизно о 13 год. 30 хв., знаходячись в приміщенні свого офісу, що по вул. 700- річчя Львова, 7 в м. Львові, на прохання Кушинської Л.В. склала і видала останній всупереч ст. 43 Закону України " Про нотаріат " без присутності поручителя Дрожджаля Я.Є. та його згоди за відомо неправдиве доручення, згідно якого Кушинська Л.В. уповноважувалась від імені Дрожджаля Я.Є. розпоряджатись його приватизованою квартирою.

02 липня 1997 року приватний нотаріус Полянська Р.Є. в приміщенні свого офісу на прохання Кушинської Л.В. видала останній дублікат за відомо неправдивого доручення від 24.06.1997 року на право розпорядження квартирою Дрожджаля Я.Є. замість знищеного нею оригіналу, видачу якого зареєструвала в реєстрі № 2 вчинення нотаріальних дій приватного нотаріуса Львівського міського нотаріального округу на 1997 рік під № 2986. У вказаному реєстрі та другому примірнику доручення від імені Дрожджаля Я.Є., з наслідуванням його істинного підпису, поставлений підпис невстановленою слідством особою, яку привела до нотаріуса Кушинська Л.В.

Кушинська Л.В. цього ж дня, 02.07. 1997 року, на підставі незаконно виданого дубліката доручення від 24.06.1997 року, оформила договір купівлі – продажу квартири Дрожджаля Я.Є., який був посвідчений приватним нотаріусом Котарською А.Т

Покупцем вказаної квартири, що по вул. Котляревського, 57/61 кв.6 в м. Львові, згідно договору була матір Кушинської Л.В. – Манько М.В., яка в свою чергу на підставі доручення від 14.07.1997 року уповноважила Кушинську Л.В. управляти та розпоряджатись всім її майном, в тому числі і згаданою квартирою. Заволодівши квартирою Дрожджаля Я.Є., Кушинська Л.В. спричинила тяжкі наслідки його сім"ї на суму 91 424 грн.

Крім цього, в кінці червня 1997 року Кушинська Л.В., маючи умисел на заволодіння квартирою Дрожджаля Я.Є та його дружини Дрожджаль Г.О., що за адресою м. Львів, вул. Котляревського, 57/61 кв.6, щоб останні не змогли їй перешкодити в такому заволодінні та з метою приховати таке незаконне заволодіння квартирою, запропонувала Маньку А.В. допомогти їй вчинити вбивство двох осіб (мужчини та жінки), які начебто погрожують її життю, пообіцявши останньому винагороду у вигляді придбання для нього однокімнатної квартири. При цьому, Кушинська Л.В. настоювала на даті вбивства саме 24.06.1997 року.

23.06.1997 року на автомобілі ВАЗ 2105 д.н. Е 76 – 90 ІН Кушинська Л.В. за попередньою змовою з Маньком А.В. виїхали в лісовий масив поблизу с. Борщовичі Пустомитівського району Львівської області, де останній, по вказівці Кушинської Л.В. викопав яму для укриття трупів майбутніх жертв – Дрожджаля Я.Є та Дрожджаль Г.О.

Наступного дня, 24.06.1997 року Кушинська Р.Є. біля 15 год. за попередньою змовою з Маньком А.В. на автомобілі ВАЗ 2109 д.н. Н 02 – 45 ОН знову поїхали у вищевказаний лісний масив, де Манько А.В. залишився докопувати яму, а Кушинська Л.В. повернулась до Львова, щоб привезти Дрожджаля Я.Є та Дрожджаль Г.О., які повинні були прийти до неї по гроші за квартиру.

Біля 21 год. цього ж дня Кушинська Л.В. зустріла біля будинку своєї матері по вул. Суботівській, 11-а в м. Львові Дрожджаля Я.Є та його тестя Циньовського О.М., який прийшов замість Дрожджаль Г.О. – дружини Дрожджаля Я.Є.

Під приводом позики грошей Кушпінський Л.В. вдалося умовити Дрожджаля Я.Є та його тестя Циньовського О.М. поїхати з нею разом і завести їх в лісовий масив біля с. Борщовичі Пустомитівського району Львівської області, де їх чекав Манько А.В., докопавши яму.

Приїхавши на автомашині ВАЗ 2109 д.н. НО2-05 на місце, Кушпінська Л.В. вбила Дрожджаля Я.С., вистріливши йому в голову з саморобного пістолета, якого привезла з собою, а Циньовського О.М., який намагався втекти, наздогнав Манько А.В. та умисно з метою вбивства нанів декілька ударів по голові обухом заздалегідь приготованої сокири, внаслідок чого наступила смерть останнього на місці події.

Крім цього, Кушпінська Л.В. перерізала горло Циньовському О.М. ножем, якого мала при собі, а Дрожджалю Я.С. нанесла численні удари цим же ножем в ділянку грудей, спини та лівої руки, а також обухом сокири по голові.

Трупи потерпілих Кушпінська Л.В. та Манько А.В. затягнули у приготовану яму та закопали.

Після цього, Кушпінська Л.В. та Манько А.В. на вищевказаному автомобілі ВАЗ 2109 д.н. НО2 - 45 ОН поїхали в напрямку м. Львова та по дорозі в с.Цеперів К м'яка - Бузького району зупинились біля озера, де Манько А.В. викинув совкову лопату в протилежну сторону від озера, а Кушпінська Л.В. викинула пістолет в озеро, попередньо знявши ствол.

Крім цього, Кушпінська Л.В. в процесі підготовки до вбивства Дрожджаля Я. Є та Циньовського О.М. в червні 1997 року придбала у невстановленої слідством особи вогнепальну зброю (саморобний пістолет) з бойовими припасами, які зберігала та носила без передбаченого законом дозволу, а в подальшому використала при вбивстві Дрожджаля Я.С.

Допитана в судовому засіданні підсудна Кушпінська Л.В. своєї вини у вчиненні інкримінованих їй злочинах не визнала та пояснила, що в останніх числах травня 1997 року до неї в офіс подзвонив зает. начальника ДАІ Львівської області Станік і попросив приїхати до нього на роботу.

Коли вона приїхала до Станіка, то побачила в його кабінеті Дрожджаля Ярослава, якого раніше не знала. Станік Ярослава Дрожджаля представив, як доброго знайомого.

Знаючи, що вона допомогла продати людям не одну квартиру, Станік звернувся до неї з проханням допомогти Ярославу Дрожджалю продати його квартиру шляхом позики грошей 20 тис. дол. США під заставу квартири.

Вона запропонувала скористатись послугами банку, але Дрожджаль відмовився і тоді Станік попросив позичити Дрожджалю 20 - 30 тис. дол. США.

Вона вже мала негативний досвід, а тому Дрожджалю нічого не обіцяла, пояснивши, що їй треба подумати і визначитися щодо вартості квартири, яку пропонував під заставу Дрожджаль.

Наступні дні Станік неодноразово дзвонив їй, оскільки був зацікавлений, т.я. мав з оборудок з квартирами 10% , і вона погодилась подивитись квартиру.

В квартирі Дрожджаля по вул. Котляревського проходив ремонт. Дрожджаль пояснив їй, що розрахувався за ремонт з фірмою, як пізніше виявилося, Дрожджаль її обманув.

Вона сказала Дрожджалю, що після якісного ремонту квартири її можна буде продати за 30 тис. дол. США, але це було сказано лише після того, як Дрожджаль повідомив її, що в кінцевому рахунку квартира буде продаватись.

Вона сказала Дрожджалю, що продажем його квартири буде займатись вона сама і Дрожджаль попросив її, що при зустрічі з його дружиною вона повинна підтвердити, що квартира може бути і буде продана за 58-60 тис. дол. США.

Дрожджалю вона пояснила, що при оформленні договору купівлі-продажу квартири повинна бути присутня його дружина у нотаріуса, а тому вона в любому випадку буде знати реальну ціну квартири і це від неї скрити не можливо.

Дрожджаль їй пояснив, що це він все продумав заздалегідь, тобто він від дружини візьме згоду на продаж квартири і офіційно посвідчить у нотаріуса і при продажу квартири його дружина присутня не буде.

Їй це прохання не сподобалось, але було не зручно йому відмовити, оскільки за нього клопотав Станік.

Врешті її це ні до чого не зобов"язувало і вона зайнялась пошуком варіантів продажу квартири, а також пообіцяла позичити Дрожджалю 20 тис. дол.. США не раніше, як в кінці червня початку липня 1997 року.

03.06.1997 року вона зустрілась з Дрожджалем і його дружиною. З власної ініціативи Дрожджаля вона отримала від них весь пакет документів на квартиру : дублікат договору купівлі-продажу, техпаспорт, реєстраційне посвідчення, заяву-згоду від дружини, копію паспорту, довідку БТІ, довідку першої нотаріальної контори про відсутність арешту.

Через деякий час, знаходячись в своєму офісі на вул. Грабовського, її секретар Лавренюк Наталя їй розповіла, що дружина Дрожджаля дзвонила і казала, що її чоловік захворів і питалась чи можна забрати документи на квартиру.

Під час розмови з Лавренюк подзвонив Станік і сказав, що Дрожджаль потрапив в аварію, а дружина Дрожджаля наполягає на тому, щоб забрати документи в неї.

Станік переконав її, що Дрожджаля знає як серйозну, ділову людину і дуже просив її позичити гроші Дрожджалю Яр. , а на його дружину не звертати увагу, т.я. в його сім"ї виникли специфічні стосунки і він з нею розлучається.

Тоді вона Станіка попросила подзвонити Дрожджалю і з"ясувати, щоб не виникали ніякі непорозуміння, оскільки їй було заборонено Дрожджалем дзвонити йому до дому.

Через декілька хвилин їй подзвонив Дрожджаль Ярослав і попросив її щоб вона знаходилась в офісі, що він хоче бачити її. Вона погодилась його чекати в офісі.

На протязі години в цей день 19.06.1997 року у своєму офісі вона зустрілась з Дрожджалем, який прийшов з дружиною і мужчиною похилого віку.

Галина Дрожджаль сказала, що їм терміново потрібні гроші, що у них був клієнт на квартиру , але т.я. документи і ключі знаходяться в неї, вони не змогли показати квартиру.

Документи і ключі знаходились на її робочому столі і вона взяла їх в руки і запропонувала Дрожджалю забрати їх.

Ярослав Дрожджаль зразу почав заперечувати дружині і сказав їй не втручатися куди не треба, а її попросив документи залишити в себе. Саме такий перебіг підтвердила Галина Дрожджаль в ході досудового слідства.

Вона попередила, що в даний час покупця не має, але буде імовірніше 10.07. 1997 року.

Грошей на позику в цей день в неї не було і вона відповіла Дрожджалю, що буде мати гроші **імовірно 23.06.1997 року**. Вона попросила Дрожджаля подзвонити до неї 20.06.1997 року в офіс.

20.06.1997 року Ярослав Дрожджаль подзвонив їй в офіс і вона погодилась допомогти йому позичити 20 тис. дол.. США.

Вона Дрожджалю запропонувала оформити у будь-якого нотаріуса на вибір договір застави для позики грошей, на що Дрожджаль сказав їй, що не заперечує заставити квартиру, але запропонував зробити це наступним чином: щоб не платити держмито 5% від суми заставного майна, а шляхом оформлення доручення на розпорядження його майном (квартирою), на що вона погодилась.

Ця телефонна розмова відбулась в неї по телефону і вони **домовились про зустріч 24.06.1997 року о 12 год.30 хв.** в готелі " Львів", де знаходиться офіс Полянської.

Для вчинення нотаріальних дій, вона мала Ярославу Дрожджаль передати гроші в сумі 20 тис. дол. США, а він підписати доручення на право розпоряджатись його квартирою.

Строк позики з 24.06.1997 року до 01.07.1997 року при умові, якщо Дрожджаль не повертає позику до 01.07.1997 року, то вона має право подарувати, обміняти, заставити, тобто реалізувати квартиру на свій розсуд з передорученням.

На наступний день 21.06.1997 року ближче до обіду до неї в офіс подзвонив Ярослав Дрожджаль і запропонував зустрітись у нотаріуса ще 23.06.1997 року, але вона відмовилась, бо того дня до будинку її мами декілька машин повинні були возити цеглу.

Саме для розвантаження цегли 23.06.1997 року приїхали майстри. З обіду і до пізнього вечора 23.06.1997 року вона постійно була по місцю проживання своєї мами, оскільки розраховувалась з кожним водієм за цеглу.

Її бачили всі майстри, її домогосподарка Пишна Надія, її мама.. З подвір"я вона нікуди не відлучалась..

24.06.1997 року зранку, за попередньою домовленістю за нею, на вул.. Любінську, де вона на той час проживала, приїхав її водій Лях Ярослав.

Вони з ним поїхали на вул. Суботівську, щоб попередити майстрів, що привезуть цемент. *Після цього вони поїхали у магазин по вул. Київській, щоб привезти цемент.*

Близько обіду вона на автомашині Ляха, а Лях з вантажниками приїхали на вул. Суботівську.

Лях повернув їй накладні на цемент, вони пообідали і після обіду в 13 год. 30 хв. Лях завіз її до готелю " Львів" і залишився її чекати в автомашині.

Вона прийшла в офіс до Полянської, де пробула до 15 год. Полянська підготувала доручення від імені Дрожджаля на право користування його квартирою, але Дрожджаль не з"явився.

Порадившись з Полянською та скориставшись її телефоном, вона подзвонила Станіку і сказала, що він познайомив її з несерйозною людиною, що Дрожджаль не прийшов, а доручення готові.

Про весь цей перебіг подій знала Полянська, а тому порадила їй взяти доручення без підпису і показати Станіку і з"ясувати все в нього, може і не треба буде анулювати його.

Так як всі документи Ярослава Дрожджаля лежали у Полянської в офісі на столі, вона це доручення поклала у папку з документами і віддала їй. Це було доручення на бланку і копія на простому папері без підписів.

Після цього вона вийшла з нотаріальної контори, сіла в автомашину Ляха і поїхала на Суботівську до мами.

Приїхали на Суботівську, 11-а і вона дала гроші Ляху на акумулятор, а сама залишилась на Суботівській.

З домогосподаркою Пишною Надією стали наводити порядок у підвалі з консервацією.

Коли повернувся Лях з акумулятором, він залив електроліт і поставив його на зарядку. В той час її мама приготувала їм вечерю і вони сіли вечеряти.

Вона ніяк не чекала приходу Дрожджаля і не мала щодо нього планів, ініціатором приходу був сам Дрожджаль.

Після вечері вона вирішила поїхати до Станіка, розповісти, що Дрожджаль порушив домовленість і показати доручення. В той вечір вона мала ще зустрітися з клієнтами на вул. Науковій, 2 кв. 64.

Коли вона збиралась виходити, то зайшли Дрожджаль та Циньовський, вона була здивована і не задоволена їх приходом.

Однак, Дрожджаль почав пояснювати, з яких причин не прийшов до нотаріуса, тобто у нього були проблеми, він чекав дзвінка від якоїсь особи, т.я. не був впевнений, що до 01.07.1997 року зможе розрахуватись, а тепер впевнений, що до 01.07.1997 року зможе розрахуватись.

Дрожджаль та Циньовський дуже почали просити і наполягали щоб вона їм позичила гроші вже, оскільки їм треба перекрити заборгованість з іншою особою, з якою і в якій сумі вона не знає.

Так як Станік був гарантом, то вона погодилась позичити 20 тис. дол.. США і позичила в цей вечір.

Вона запропонувала Дрожджалю Ярославу прийти в офіс Полянської 25.06.1997 року о 8 год. 30 хв. щоб підписати доручення і розписатись в книзі реєстрації нотаріальних дій.

В цей вечір, віддавши гроші Ярославу Дрожджалю в сумі 20 тис. дол. США у присутності Циньовського, вийшла з подвір"я і пішла разом з ними по вул. Широкій до універсаму " Жовтневий ", та попрощалась з ними до наступної зустрічі. Коли вони пішли, то Ярослав Дрожджаль сказав : " Пішли швидше, бо нас чекають".

Взявши таксі, вона поїхала до Станіка, якому розповіла, що позичила гроші фактично без жодного документу, бо доручення не підписано та попросила Станіка, щоб він проконтролював прихід Ярослава Дрожджаля до нотаріальної контори. Станік запевнив, що Дрожджаль Ярослав порядна людина і щоб вона не переживала.

Потім Станік відвіз її на вул. Наукову, 2 , де вона мала зустрітись з клієнтами на свою квартиру.

Приблизно в 23-00 вона вийшла з кв. по вул. Науковій, 2, взяла таксі і поїхала на вул. Суботівську випустити собак.

Майстер Устрицький сказав їй, що за нею запитувала якась жінка, але вона цьому не придала жодного значення.

Вона випустила собак і поїхала на вул. Любліньску, де проживали дочка та мама, а ранком 25.06.1997 року о 8 год. 30 хв. вона приїхала до готелю " Львів", де на неї вже чекав Станік.

Ні Дрожджаль Ярослав, ні Циньовський до неї на зустріч не з"явились. Станік її попередив, що вчора, коли вона дала Дрожджалю Ярославу гроші, вони поїхали до когось гасити заборгованість і до дому не повернулись. Може бути таке, що вони загуляли або в них виникли проблеми і вони від когось ховаються. Станік почав підозрювати, що її хотіли обманути, тобто заволодіти грошима, які вона дала, а тепер вигадують підстави забрати документи на квартиру.

Станік попередив її, щоб вона без нього в ніякому разі нікому документів на квартиру не давала, щоб обов"язково дочекалась Ярослава Дрожджаля, а він Ярослава Дрожджаля обов"язково знайде і щоб вона не переживала, що він не посміє її обманути і нікуди не зникне, т.я. він (Станік) виступив гарантом.

Після цього вона дочекалась Полянську, без попередньої з нею домовленості, і з власної ініціативи та повернула її доручення, пояснивши, що в неї з Дрожджалем Ярославом. була зустріч і вона йому позичила гроші і має на сьогодні з ним зустріч.

Полянська сказала привести підставну людину і вчинити підпис від імені Дрожджаля, після чого вона звернулась до Станіка, який дав таку людину. Цю людину вона не знає.

Ця незнайома їй людина у нотаріуса Полянської вчинила від імені Дрожджаля підпис в дорученні і в книзі реєстрації.

Про все це знала Полянській і вона знайшла з її боку порозуміння і жодних заперечень проти оформлення договору купівлі-продажу з її боку без присутності Дрожджаля не було.

Вона рятувала свої гроші, а тому хотіла оформити договір купівлі-продажу квартири Дрожджаля і хоча заперечень з боку Полянської не було, вона запропонувала їй зробити це іншим шляхом.

Полянська видала їй дублікат доручення і сказала оформити договір купівлі-продажу у будь-якого другого нотаріуса на вибір, що вона і зробила.

З допомогою Полянської вона оформила на свою матір квартиру Дрожджаля Ярослава у нотаріуса Катарської.

Вона була переконана, що Ярослав Дрожджаль повернеться і сам знайде її, оскільки вона переоформила на свою маму його квартиру і зможе пред"явити йому свої претензії і вони все полагодять з урахуванням її і його інтересів.

Цього не сталося, але мотивом вбивства квартиру визнали помилково, т.я. від Станіка їй стало відомо, що Дрожджаль поїхав перекривати борг і десь зник.

Коли через деякий час вона прийшла в офіс до себе, її секретар Лавріновіч повідомила її, що дзвонив якийсь мужчина, представився працівником міліції і запитував про документи Дрожджаля Ярослава.

Вона Лавренюк сказала, що ніяких документів не дас, дочекається Дрожджаля Ярослава. До 01.07.1997 року вона до Полянської не приходила.

В кінці червня 1997 року вона дізналась від Станіка про чисельні борги Дрожджаля Ярослава., про заставу його квартири під борг. Також взнала від Станіка, що Дрожджаль ховається в Чехії і що він скривається не тільки від неї, але і від інших кредиторів

Про те, що Дрожджаль скривається в Чехії, Станік говорив не тільки їй, а і Бєлясву

Дрожджаля Я.С. та Циньовського О.М. вона не вбивала і їх вбивство не готувала, ніякого пістолета і ножа вона не мала ніколи.

Що стосується змін в показаннях на попередньому слідстві і в ході судових засідань, то вона їх міняла по вказівці адвокатів, а також інші особи давали вказівки в категоричній формі, як слід говорити.

Допитаний в судовому засіданні підсудний Манько А.В. пояснив, що восени 1996 року в своїх знайомих Германів він познайомився з Кушпіською. Вони дуже багато разів бачились там і стали добрими знайомими.

В лютому 1997 року він познайомився з Санею " Балоном". Йому треба було заїхати на вул.. Суботівейку, 11-а до Кушпіської і він зупинив приватну машину ВАЗ 2109 білого кольору, за кермом якої був Саша..

По дорозі вони розговорились і він дізнався, що Саша живе в його районі по вул. Стрийській біля автовокзалу.

В травні 1997 року працював у Кушпіської в офісі і проводив там різні роботи по вказівці Кушпіської.

Тоді Куцинська покликала його в кабінет і там він вперше побачив Дрожджаля Ярослава.

Вона його представила Славіком і сказала, що цій людині треба позичити 20 тис. дол. США і попросила допомогти.

Він відповів, що на даний час не має таких грошей, але спитається людей, які можуть позичити таку суму.

Він взяв номер телефону Дрожджаля сказавши, що в разі чого передзвонить.. Пізніше йому Куцинська розповіла, що Дрожджаль продає свою квартиру за 30 тис дол. США.

Куцинська дуже хотіла купити квартиру Дрожджаля, про що в розмові з Сашею повідомив останнього.

Тоді до нього на квартиру прийшли Саша з Тарасом і Тарас почав йому розповідати про Куцинську ніби то він її добре знає, мав з нею справи, але вона недобра, погана людина і її треба відіметити.

Сказав, що вона працює разом з міліцією і що йому треба добре слідкувати за нею, щоб дізнатися коли вона буде купляти квартиру у Дрожджаля.

Зі слів Тараса він зрозумів, що він працює разом з " **АРТУРОМ**", який в нашому місті був кримінальним авторитетом.

Тарас йому пояснив в деталях, як він повинен слідкувати за Куцинською, сказав, що треба у продавця квартири забрати гроші і створити видимість, що в цьому повинна Куцинська.

Він постійно намагався бути біля Куцинської і 21.06.1997 року знаходився в офісі разом з Куцинською. Він не пам"ятає, що там робив по ремонту в той день.

Коли Куцинська розмовляла по телефону, він зрозумів, що вона розмовляє з Дрожджалем відносно його квартири, яку він збирався продати.

З розмови між ними він зрозумів, що вони домовляються про зустріч в готелі " Львів " на 13 год.30 хв.

Про цю розмову він розповів Тарасу і Сані, що 24.06.1997 року Куцинська збирається розрахуватись за квартиру, буде угода.

Вони між собою домовились про зустріч 24.06.1997 року і в цей день біля 12 год. до нього до дому на вул. Стрийську приїхав Саша на своїй автомашині ВАЗ 2109 білого кольору.

Вони на автомашині Сані поїхали до готелю " Львів " і були там приблизно о 13 год і бачили, як до готелю до входу під"їхала автомашина і з неї вийшла Куцинська, яка зайшла в готель, а автомашина поїхала далі і встала на стоянці.

Приблизно 1 год. 30 хв. вони чекали Куцинську, яка вийшла з готелю і сіла в автомашину і поїхала кудись.

Дрожджаля він в цей день біля готелю " Львів." не бачив. Разом з Сашею поїхали дзвонити до Тараса, який наказав їхати на вул. Суботівську до Куцинської і там чекати.

Він з Сашею заїхали в якийсь бар поїсти, а потім поїхали до Куцинської на вул. Суботівську.

Приблизно о 16 год. вони були на вул.. Суботівській і стали чекати , коли прийде Тарас.

Приблизно через 2 год, а саме в 18 год. приїхав на автомашині Фольксваген " Пасат" синього кольору Тарас ще з двома хлопцями, яких він раніше не бачив.

Він сказав Тарасу, що нікого не видно і Тарас сказав, що може Дрожджаль взагалі сьогодні не прийде до Куцинської і що про це треба дізнатись.

Він сказав Тарасу, що подзвонить до Дрожджаля під приводом позички йому грошей і може щось дізнається.

Тоді він разом з Тарасом сіли в автомашину Сані і поїхали на вул. Широку біля універсаму " Жовтневий", де знаходились такеофони.

Коли він дзвонив, то Тарас стояв біля нього і слухав всю розмову.. Він подзвонив до Дрожджаля і представився як Андрій, з яким познайомила їх Кушписька і нагадав про позику, спитавши чи він і надалі має намір позичити гроші. Він відповів, що так хоче.

Тоді він сказав, що тільки після 01.07.1997 року буде знати результат відносно позики грошей, на що Дрожджаль Я. відповів, що саме на 01.07.1997 року йому потрібні гроші.

Дрожджаль Я. йому сказав, що хотів сьогодні зустрітись з Кушпиською, але не дуже добре знає її адресу і запитав чи він може дати йому адресу.

Він йому назвав адресу Кушписької, тобто вул. Суботівську, 11-а і попросив не говорити Кушпиській, що саме він дав йому адресу.

На цьому закінчилась їхня розмова і він пообіцяв Дрожджалю Я., що ще задзвонить і вони повернулись на вул. Суботівську і стали чекати.

Приблизно біля 21 год. він перебирав касети в автомашині Сані і Саша йому сказав, що хтось зайшов на подвір"я Кушписької.

Він подивився і сказав Тарасу, що це той, вказавши на Дрожджаля. В принципі Дрожджаль Я. повинен був бути один.

Кушписька разом з Дрожджалем та Циньовським пішли від її будинку в напрямку вул. Широкої.

Достовірно він не знав, чи Кушписька 24.06.1997року передала гроші Дрожджалю та Циньовському, але знав, що повинна була передати.

Він не знав чи були гроші в Кушписької, коли вона разом з Дрожджалем і Циньовським виходили з будинку в напрямку вул. Широкої.

Тарас йому сказав, що плани поки що не міняються і вони все одно заберуть в покупців гроші.

Тарас сказав щоб він разом з Сашею їхали на ріг вулиць Широкої-Суботівської і там чекали його, що вони і зробили.

Приблизно 20-30 хв. вони чекали і тоді побачили, як Тарас їхав на автомашині і помахав їм рукою, щоб вони їхали за ним. Також він побачив, що в автомашині більше ніж троє людей.

Вони поїхали за Тарасом за межі міста до Борщовицького лісництва і Тарас з дороги повернув до лісу.

Він разом з Сашею зупинились на дорозі біля лісу і стали чекати Тараса.

Тоді підійшов до них Тарас і зразу сказав йому, що покупці не хочуть віддавати гроші і не кажуть де вони знаходяться, після чого він знову повернувся до лісу.

Він почув з лісу дивовижні звуки і постріл, після чого до нього підійшов Тарас і наказав йти з ним.

Зайшовши до лісу разом з Тарасом, він побачив на землі Дрожджаля та Циньовського, вони обоє були в крові мертві, а поруч них з лівої сторони стояв один з хлопців, який тримав лівою рукою ніж, а правою сокиру. Другий хлопець, який був разом з Тарасом, тримав в руці пістолет.

Тоді, той хлопець, що тримав у руці пістолет, сказав, що вони не хотіли віддавати гроші і що зараз його черга відправлятись на той світ за ними.

Хлопець почав наводити на нього пістолет, а Тарас, який стояв біля нього, почав його зупиняти.

Тарас підійшов до хлопця ближче і почав щось говорити йому на вухо, після чого звернувся до нього.

Тарас сказав, що якщо він хоче жити, то мусить їм видати 20 тис дол. США і не йому дається термін 2 міс і що він зараз мусить закопати труни і викинути знаряд вбивства.

Так само він йому сказав, що якщо щось трапиться і його знайде міліція, то щ він все говорив на Куцинську, ніби то вона причетна до вбивства або на себе Куцинську.

Після цього, Тарас підійшов до автомашини "Фольксваген", відкрив багажни дістав лопату, яку кинув йому під ноги.

Хлопці кинули йому під ноги совкиру, пістолет і ніж, а самі сіли в автомашину поїхали, залишивши його з Сашею.

Він попросив Сашу допомогти занести труни глибше до лісу, що останній зробив, а він почав копати яму, після чого скинув труни і закопав яму.

Він яму виконав сам за 30 хв. в параметрах глибиною 1,80 м., шириною 0,70 м довжиною 1,5-2 м.. Яму закопував біля 30 хв.

Від зупинки в лісі біля с. Борщовичі і до того, як закопав труни пройшло бі 1,5-2 год.

Після цього він з Сашею поїхали до озера в с. Ценерів, де викинули знаряд вбивства.

Він дістав з багажника автомашини совкову лопату і викинув в протилежну сторону від озера, при цьому совок полетів в одну сторону, а черенок в другу. Саша викинув в озеро пістолет. Потім Саша відвіз його на вул. Стрийську і він пішов до дому.

Після того, він бачив статтю в газеті в наступному місяці, де звичайно про зникнення двох людей і там було прізвище Куцинської.

З того він зрозумів, що Тарас пропрацьовує версію про причетність Куцинської в зникненні цих людей. Побачившись з Тарасом, він зрозумів з його слів, що ця стаття ніби то його робота.

Тарас його ще раз попередив про їхню домовленість і сказав що знайде його і в тюрми і вб'є, якщо він порушить домовленість.

Після того, він поїхав до Польщі і там переховувався від Тараса , Саші. До нього до Польщі приїжджала Куцинська у Варшаву, бо хотіла купити автомашину. Це була остання зустріч з Куцинською до затримання і перша після подій.

Коли він повернувся з Польщі до Львова, в нього була остання зустріч з Сашею, при якій він його знову попередив.

З розмови він зрозумів, що в той день в лісі вони таки забрали в Дрогобича труни, оскільки він йому вже не нагадував про 20 тис дол. США.

21.12.1997 року його затримала міліція з приводу зникнення людей і в міліції він почав все говорити на Куцинську.

Він написав першу явку з повинною на Куцинську, після того його почали бити і сказали, що він вбив разом з Куцинською і вони все знають і щоб він починав говорити правду.

Він почав говорити на Куцинську і на себе, що ніби то він з нею вбивав і написав другу явку з повинною.

Коли його відвезли на тюрму і забирали з камери до слідчого на допит, то він побачив незнайомого йому чоловіка, який розпитував чи в нього все добре і про його проблеми.

Він його запитав чи він не збирається міняти покази, на що він відповів ні і той чоловік передав йому привіт від Тараса.

Під час слідства він казав, що їздив з Кушнінською на автомашині ВАЗ 2109 білого кольору до лісу в с. Борщовичі Пустомитівського району і що цю автомашину Кушнінська брала у Руслана Гаврилюка.

Так він сказав тому, що цю автомашину він бачив біля офісу Кушнінської, він підійшов до цієї машини, відкрив багажник і побачив мангал, спиртне, сокиру. В багажнику підшукав потрібний йому гайочний ключ і взяв сокиру, оскільки його сокира зламалась.

В цей день його Кушнінська відвезла на цій автомашині на вул. Стрийську після роботи.

Коли Кушнінська приїхала з Італії, то привезла ніж, який він попросив подарувати йому, але вона йому цей ніж не подарувала. При слідстві він казав, що Кушнінська ніби то тим ножем скоїла злочин.

Так само при слідстві намагався казати, що Кушнінська була разом з ним, слідчому він давав неправдиві показання, на нього тиску не було.

В першому судовому засіданні він не міг спокійно давати показання в присутності багатьох людей, а тому відмовився давати їх.

В першому судовому засіданні з нього витягнули показання, оскільки він лише відповідав на запитання прокурора без вільного їх викладення.

Він не погоджувався на очну ставку з Кушнінською, оскільки не міг би їй дивитись в очі за свої неправдиві показання відносно неї.

В 2001 році, коли він почув, що загинув зі своїми людьми Артур, тоді він зрозумів, що разом з Артуром загинули Саша та Тарас.

Після загибелі Артура, Саші та Тараса погроз вже не було і він вирішив дати правдиві показання , в зв"язку з чим написав нову правдиву явку з повинною і направив в прокуратуру.

Дрожджаля та Циньовського він не вбивав, а лише навів Сашу та Тараса на них, що визнає і про що жалкує.

Домовленості на вбивство Дрожджаля та Циньовського в нього з Сашею та Тарасом не було.

Що стосується Кушнінської, то він в попередніх своїх показаннях її обмовив.

Не дивлячись на не визнання своєї вини Кушнінською Л.В. у вчиненні злочинів, передбачених ст.ст. 27 п.4, 364 ч.2; 27 п.4, 366 ч.2 КК України її вина є у вчиненні вищезазначених злочинів повністю і об"єктивно доведена наступними доказами.

З пояснень самої підсудної Кушнінської Л.В. в судовому засіданні вбачається, що вона дійсно 24.06.1997 року біля 15 год. прийшла в офіс нотаріальної контори до нотаріуса Полянської Р.Є., яку попросила підготувати доручення на її ім."я на розпорядження приватизованою квартирою Дрожджаля Я. Є., що і зробіла Полянська Р.Є.

Оскільки не з"явився Дрожджаль Я.Є. для підписання доручення, нотаріус Полянська Р.Є. запропонувала їй взяти це доручення без підписів, щоб з"ясувати у Станіка Р.В. обставини не явки Дрожджаля Я.Є., оскільки може і не треба буде анулювати доручення.

На початку липня 1997 року вона знову прийшла до нотаріуса Полянської Р.Є та повернула доручення, повідомивши, що Дрожджаля Я.Є. не має, після чого остання знищила оригінал доручення і сказала привести підставну людину, яка могла б підробити підпис Дрожджаля Я.С.

Вона через Станіка Р.В. найшла таку людину і привела до нотаріуса Полянської Р.С і в її присутності ця людина вчинила підписи за Дрожджаля Я.Є., після чого нотаріус видала їй дублікат доручення, який вона використала при оформленні договору купівлі-продажу у нотаріуса Котарської А.Т.

З пояснень підсудної Полянської Р.С. в судовому засіданні вбачається, що 24.06.1997 року до неї в нотаріальну контору, яка розташована по вул.. 700-річчя Львова, де вона вже працювала приватним нотаріусом, прийшла Кушнінська і повідомила, що на другий день планується оформлення договору купівлі-продажу квартири.

Кушнінська дала їй документи на цю квартиру і попросила перевірити наявність всіх необхідних документів і їх законність.

Серед документів були: дублікат договору купівлі Дрожджалем Я.Є. квартири № 6 по вул. Котляревського, 57/61 в м. Львові, реєстраційне посвідчення, заява-згода на продаж квартири від імені дружини Дрожджаля Я.Є.

При цьому Кушнінська Л.В.їй повідомила, що людина, яка продає квартиру її добрий знайомий з дитинства і, що вони цю квартиру купили з ним до спілки.

Також Кушнінська Л.В. повідомила їй, що продавець в даний час перебуває в м. Києві, але вечором має повернутися.

Переглянувши дані документи для оформлення договору купівлі-продажу, вона виявила нестачу двох документів, а саме: довідки-характеристики на квартиру та довідки про відсутність заборони на її продаж, про що вона повідомила Кушнінську Л.В.

Оскільки укладення договору купівлі-продажу квартири планувалось на 25.06.1997 року, а Дрожджаля Я.Є. на даний момент не було у Львові, Кушнінська Л.В. попросила її зробити доручення від імені Дрожджаля Я.Є. на розпорядження його квартирою без нього.

При цьому вона пояснила, що Дрожджаль Я.Є. про це знає і не має щодо цього ніяких заперечень, а завтра він буде особисто на підписанні договору купівлі-продажу і при цьому підпише одночасно і доручення.

Знаючи на той момент Кушнінську Я.Є. , як чесну, порядну людину, вона повірила останній і оформила доручення на розпорядження квартирою Дрожджаля на ім.”я Кушнінської Л.В.

Доручення оформляла з клаптику паперу, на якому були паспортні дані Дрожджаля Я.Є.

Кушнінська Л.В. заявила її, що Дрожджаль Я.Є. або сьогодні 24.06. або 25.06.1997 року обов”язково буде в нотаріальній конторі зі своїм паспортом і вона зможе перевірити його паспортні дані..

Доручення було нею підготовлено і віддруковано в двох примірниках: один на бланку суворої звітності, а другий на простому стандартному папері і зареєстровані в реєстрі нотаріальних дій.

В дорученні розписалась сама Кушнінська Л.В. за Дрожджаля Я.Є.і ще раз заявила, що Дрожджаль Я.Є. з”явиться сам і поставить підпис на дорученні і в книзі реєстрів.

Примірник на бланку суворої звітності вона віддала на руки Кушнінській Л.В., а другий примірник залишила на збереженні в архіві нотаріальної контори.

Кушнінська Л.В. забрала документи на квартиру Дрожджаля Я.Є. і перший примірник доручення.

Наступного дня 25.06.1997 року в першій половині дня, Кушнінська Л.В.прийшла до неї в нотаріальну контору і сказала, що 24.06.1997 року у вечорі вона

мала зустріч з Дрожджалем Я.Є., який приїхав з Києва і розповіла йому про оформлення доручення на його квартиру у його відсутності, на що він погодився.

Також Кушписька Л.В. їй пояснила, що зараз Дрожджаль Я.Є. не може з"явитись в нотаріальну контору для підписання доручення і в книзі реєстру, оскільки дуже зайнятий і що це зробить, коли буде оформляти договір купівлі-продажу квартири.

При цьому, Кушписька повідомила їй, що у той же вечір 24.06.1997 року до її будинку приходила якась жінка і питалась за Дрожджалем Я.С., а також до неї дзвонила дружина Дрожджаля Я.С. і повідомила, що її чоловік Дрожджаль Я.Є і батько Циньовський О.М. не ночували дома.

Тоді вона сказала Кушпиській Л.В. повернути доручення на розпорядження квартирою Дрожджаля Я.Є., що остання і зробила.

В присутності Кушписької Л.В. вона порвала дане доручення і пояснила Кушпиській Л.В., що нове доручення зробить, коли прийде сам Дрожджаль Я.Є.

Через 2-3 дні Кушписька Л.В.знову прийшла до неї в нотаріальну контору і сказала, що в неї є інформація про перебування Дрожджаля Я.Є. за кордоном, а ще через два дні Кушписька Л.В.повідомила їй, що дружини Дрожджаля Я.Є. та Циньовського О.М. подали заяви у міліцію про розшук їх чоловіків і що її викликають у міліцію для дачі пояснень, оскільки вона остання бачила їх.

При цьому, Кушписька Л.В. просила її видати дублікат доручення, оскільки він їй потрібний для предетавлення в органи міліції, як підтвердження факту покупки квартири Дрожджаля Я.Є. до спілки.

Вона спочатку відмовила Кушпиській Л.В. у видачі дублікату доручення, на що остання сказала, що поправимо і пішла.

Приблизно в цей же період до неї зателефонувала приватний нотаріус Футрянська Ольга і повідомила, що на квартиру по вул.. Котляревського накладено заборону на відчуження.

Через деякий час до неї знову прийшла в нотаріальну контору Кушписька Л.В. з незнайомим чоловіком і сказала, що він розпишеться за Дрожджаля Я.Є. подібним підписом і знову запевнила її, що як тільки знайдеться Дрожджаль Я,Є., то прийде і поставить свій підпис.

Вона дозволила незнайомому чоловіку розписатись в журналі реєстрації нотаріальних дій і примірнику доручення, який зберігався в нотаріальній конторі.

Після цього Кушписька Л.В. написала заяву про видачу дублікату доручення на розпорядження квартирою Дрожджаля Я.Є. і вона видала Кушпиській Л.В. дублікат доручення на розпорядження квартирою Дрожджаля Я.Є., будучи впевненою, що цей дублікат Кушпиській Л.В. **потрібен для предетавлення в органи міліції**.

При цьому, вона повідомила Кушпиську Л.В, що **на квартиру Дрожджаля Я.Є. накладено арешт, а тому її відчужувати не можна.**

Що стосується показань, які вона дала в серпні 1997 року слідчому прокуратури Залізничного району м. Львова Макарчуку В., то вони є неправдиві, оскільки вона їх дала на прохання Кушписької Л.В.

Також і при проведенні пізнання по фотографіях Дрожджаля Я.Е вона пізнала останнього, оскільки 02.07.1997 року Кушписька Л.В. показала їй маленьку фотографію Дрожджаля Я.Е., щоб знала його в обличчя.

В процесі досудового слідства вона отримала одну записку від Кушписької з погрозами на її адресу у випадку, якщо вона не дасть показання на користь Кушписької Л.В.

Свої показання підсудна Полянська Р.Є. (т. 3 а.с. 283 – 286) підтвердила на очній ставці від 27.04.1997 року в присутності адвокатів.

З показань потерпілих Дрожджаль Г.О. та Цинь овської Г.Г (т.11 а.с. 150-150 об., 160 об.-162, т.15 а.с.50 об.-51, 55 об.), оголошених в судовому засіданні на прохання потерпілих, які вони підтвердили, вбачається, що Дрожджаль Я.С. хотів продати свою приватизовану квартиру в м. Львові по вул. Котляревського, 57/61 кв.6, в зв"язку з чим звернувся до заст.. начальника ДАІ Львівської області Станіка Р.В.

Станік Р.В. познайомив Дрожджаля Я.Є. з Кушинською Л.В., як з людиною, яка займається перухомістю і має свою фірму.

Кушинська Л.В. погодилась продати квартиру Дрожджаля Я.С . за 60 тис. дол.. США і отримала від останнього всі документи на вищезгадану квартиру та ключі від неї та підвалу.

Кушинська Л.В. фактично обманювала Дрожджаля Я.Є і тягнула з продажем квартири, а 24.06.1997 року він почав дзвонити до Кушинської Л.В. і вечором біля 18 год. повідомив, що їде до неї.

З показань свідка Ляха Я.П. (т.2 а.с. 105-118), оголошених на прохання свідка і підтверджених ним, вбачається, що він дійсно возив 24.06.1997 року біля 13 год. 30 хв. Кушинську Л.В. до готелю " Львів" до нотаріуса, а сам чекав її в машині біля магазину " Подарунки" .1 1,5 год., після чого завіз на вул.Суботівську ,11-а.

З показань свідка Семен О.І. (т.2 а.с.121-127 , т. 11 а.с.179 об.- 180), оголошених і перевірених в судовому засіданні видно, що 24.06.1997 року Кушинська Л.В. подзвонила до неї до дому і повідомила, що купила квартиру по вул. Котляревського, 57/61 кв.6 і що вона може її поздоровити з цим. На той час вона знала, що Кушинська Л.В. збиралась купити дану квартиру у чоловіка на ім"я Ярослав, як пізніше дізналась його прізвище Дрожджаль.

З показань свідка Катарської А.Т. допитаної в судовому засіданні вбачається, що вона, як приватний нотаріус дійсно оформляла 02.07.1997 року договір купівлі-продажу квартири № 6, будинку № 57/61 по вул. Котляревського в м. Львові, власником якої являвся Дрожджаль Я.Є.

Даний договір купівлі-продажу оформляла Кушинська Л.В. по дублікату доручення, посвідченого приватним нотаріусом Полянською Р.Є. На її запитання чому Кушинська Л.В. пред'являє дублікат, остання відповіла, що оригінал доручення загублений.

При оформленні договору купівлі продажу вищезгаданої квартири від імені продавця розписалась Кушинська Л.В., а від імені покупця розписалась Манько М.В.

З інвентаризаційної справи на квартиру № 6, будинку № 57/61 в м. Львові (т.7 а.с.95 126), оглянутої в судовому засіданні вбачається, що власником вищевказаної квартири являється Дрожджаль Ярослав Едуардович

З другого екземпляру доручення (т.9 а.с. 29),оглянутому в судовому засіданні вбачається, що в даному екземплярі доручення від 24.06.1997 року на ім."я Кушинської Л.В., зареєстрованому в реєстрі під № 2634 приватного нотаріуса Полянської Р.Є., в графі "підпис " дійсно стоїть підпис від імені Дрожджаля Я.В.

Також, на даному екземплярі доручення знаходиться в правому верхньому куті позначка, на підставі цього екземпляру доручення виданий 02.07.1997 року дублікат,

який зареєстровано в реєстрі під № 2986, а також стоїть підпис приватного нотаріуса Полянської Р.Є.

З висновку судово-почеркознавчої експертизи № 1188 від 09.09.1997 року (т.1 а.с. 148-150), оголошеному в судовому засіданні вбачається, що підпис від імені Дрожджаля Я.Є. в другому примірнику доручення від його імені на ім."я Кушнінської Л.В. від 24.06.1997 року та зареєстрованому в реєстрі за № 2634 приватного нотаріуса Полянської Р.Є., виконаний не громадянином Дрожджалем Я.Є., а іншою особою з наслідуванням істинного підпису Дрожджаля Я.Є.

З дублікату доручення від 02.07.1997 року на розпорядження квартири № 6, будинку № 57/61 по вул. Котляревського в м. Львові (т.1 а.с. 63), оголошеному і оглянутому в судовому засіданні вбачається, що він виданий на ім."я Кушнінської Л.В., зареєстрований в реєстрі під № 2986 приватним нотаріусом Полянською Р.Є., підписаний нею і завірений печаткою.

З реєстру № 2 для вчинення нотаріальних дій приватного нотаріуса Полянської Р.Є. на 1997 рік долученому до кримінальної справи вбачається, що в графі "розписка в отриманні нотаріально оформленого документу" від імені Дрожджаля Я.Е. під реєстраційними номерами 2634 та 2585 проставлені підписи, також проставлені підписи і самою Кушнінською Л.В. .

З висновку судово-почеркознавчої експертизи № 1745 від 20.10.1997 року (т.1 а.с.164-165), оголошеному в судовому засіданні вбачається, що підписи від імені Дрожджаля Я.Е., які розташовані в графі " розписка в отриманні нотаріально оформленого документу під № № 2634 та 2635 в реєстрі № 2 для вчинення нотаріальних дій приватного нотаріуса Львівського міського нотаріального округу Полянської Р.Є. на 1997 рік виконані не Дрожджалем Я.Е., а іншою особою.

З висновку судово-почеркознавчої експертизи № 252 від 02.03.1998 року (т.4 а.с.184-186), оголошеному в судовому засіданні вбачається, що підписи від імені Дрожджаля Я.Е., які розташовані після слова " підпис" на другому примірнику доручення від його імені від 24.06.1997 року та в графі " розписка в отриманні нотаріально оформленого документу" під № № 2634 та 2635 в реєстрі № 2 для вчинення нотаріальних дій приватного нотаріуса Львівського міського нотаріального округу Полянської Р.Є. на 1997 рік виконані однією особою.

Підписи від імені Кушнінської Л.В., які розташовані в графі " розписка в отриманні нотаріально оформленого документу " під № № 2634 та 2635 в реєстрі № 2 для вчинення нотаріальних дій приватного нотаріуса Львівського міського нотаріального округу Полянської Р.Є. на 1997 рік, виконані самою Кушнінською Любов"ю Василівною.

З договору купівлі – продажу НА 0581334 від 02.07.1997 року (т.1 а.с. 64), оглянутому в судовому засіданні вбачається, що Кушнінська Л.В на підставі незаконно виданого дубліката доручення нотаріусом Полянською Р.Є. оформила від імені Дрожджаля Я.Е. належну йому на праві власності квартиру на ім."я своєї матері Манько М.В.

З довідки ЛОДКБІ за № 2269 від 21.09.1998 року (т. 7 а.с. 266), оголошеному в судовому засіданні вбачається, що ринкова вартість кв. № 6 в будинку

№ 57/61 по вул. Котляревського в м. Львові становить 42.907 дол. США, а з **довідки національного банку України** (т.7 а.с. 265), оголошеному в судовому засіданні видно, що станом на 24.06.1997 року курс долара по відношенню до гривні України становив 185 грн. 20 коп. за 100 дол. США. Таким чином вартість вищезазначеної квартири в гривнях становила на той час (42.907 : 100 х 185, 20 = 79 463,8 грн.)

З документів на кухонні меблі, які входили у вартість квартири і які залишились в ній, а також з показань потерпілої Дрожджаль О.Г (т.9 а.с 140-145), оголошених в судовому засіданні видно, що вартість меблі складає 6.458 дол. США, що по курсу вищезазначеної довідки нацбанку становить (6458 : 100 Х 185, 20 = 11.960, 2 грн.).

Таким чином, вартість квартири разом з меблями складає (79 463, 8 + 11 960, 2 = 91.424 грн.), а не 108 342 грн. як це зазначено органами досудового слідства в обвинувальному висновку, що є також спричиненням тяжких наслідків, оскільки ця сума більше як в 250 разів перевищує неоподатковуваний мінімум доходів громадян.

Оцінивши докази, зібрані в ході судового слідства в їх сукупності, колегія суддів приходить до висновку, що вина Кушнінської Л.В. у вчиненні підбурювання до зловживання службовим становищем, що спричинило тяжкі наслідки та підбурювання до службового підроблення, що спричинило тяжкі наслідки доведена в повному об"ємі зібраними по справі доказами.

Що стосується покликань підсудної Кушнінської Л.В. на те, що сама підсудна Полянська Р.Є. запропонувала їй взяти оригінал доручення суворої звітності без підписів, а також пізніше оформити дублікат доручення на підставі підробленого підпису за Дрожджаля незнайомою особою з метою подальшого оформлення договору купівлі - продажу квартири Дрожджаля Ярослава у іншого нотаріуса, то колегія суддів їх не бере до уваги, оскільки вони об"єктивно не підтверджені доказами зібраними в судовому засіданні.

Так, в ході досудового (т.2 а.с. 93-94, 202-215, т.16 а.с. 102) та судового слідства, підсудна Полянська Р.С. ствердила, що всі вищезазначені документи вона видала незаконно на вимогу і благання підсудної Кушнінської Л.В., причому, оригінал доручення суворої звітності вона видала Кушнінській Л.В. за її ж підписом, але зняла, коли дізналась про зникнення Дрожджаля Я.Е. Незнайому людину, яка вчинила підпис від імені Дрожджаля Ярослава привела саме Кушнінська Л.В., яка пізніше оформила договір купівлі-продажу квартири Дрожджаля у іншого нотаріуса без її відома, хоча вона попереджала Кушнінську Л.В., що на квартиру накладено заборону. Дублікат доручення вона видала Кушнінській Л.В. на її прохання для пред"явлення в органи міліції для виправдання непричетності до зникнення Дрожджаля Я.Е. та Циньовського О.М., не знаючи про наміри останньої.

Не приймає до уваги судова колегія і покликання Кушнінської Л.В. на те, що людину для підробки підписів Дрожджаля Я.Е. привів Станік Р.В. і що саме він заставив нотаріуса Полянську Р.Є. видати дублікат доручення, оскільки ці твердження спростовані в судовому засіданні, як підсудною Полянською Р.С., так і свідком Станіком Р.В.

Всі подальші дії підсудної Кушнінської, а саме: вчинення підписів у реєстрі № 2, долученому до справи, оформлення договору купівлі-продажу на свою маму Манько М.В. (т.9 а.с.30); оформлення доручення від імені Манько М.В. на розпорядження цією ж квартирою на Кушнінську Л.В.(т.9 а.с.31), які об"єктивно встановлені судом при дослідженні доказів по справі, підтвердили, що саме Кушнінській Л.В. потрібні були вищезазначені документи для заволодіння правом на квартиру потерпілого Дрожджаля Я.Е. а в подальшому і самою квартирою.

Всі ці обставини в сукупності вказують саме на наявність умислу з боку Кушнірської Л.В на : **підбурювання нотаріуса Полянської Р.С до зловживання службовим становищем , службового підроблення останнього.**

Не дивлячись на не визнання своєї вини Кушнірською Л.В. у вчиненні злочинів, передбачених ст.ст. 93 п.п. а, г, ж, і та 17 ч.1, 93 п.п. а, ж, і, 263 ч.1 КК України та на часткове визнання своєї вини Маньком А.В. у вчиненні злочинів, передбачених ст.ст. 93 п.п. а, г, і та 17 ч.1, 93 п.п. а, і КК України, їх вина у вчиненні вищезазначених злочинів повністю і об"єктивно доведена наступними доказами.

З пояснень підсудного Манька А.В. в ході досудового слідства (т. 2 а.с.37-62, 167-181, т.14 а.с.78-79) та перших судових засідань(т.11а.с.100об.-111 об.), оголошених і перевірених в судовому засіданні, які колегія суддів вважає правдивими, вбачається, що він знайомий з Кушнірською Л.В. біля 1-1,5 року. До цього він КушнірськуЛ.В. також знав, але погано..

Десь на початку червня 1997 року Кушнірська Л.В. спросила його чи не може він знайти людину, яка б могла вчинити вбивство якоїсь особи, кого не конкретизувала, лише наголосила, що ця особа погрожує їй вбивством та тюрмою.

Він пообіцяв їй, що постарається знайти таку людину. В наступні дні Кушнірська Л.В. при зустрічах продовжувала говорити про свої наміри вбити якусь людину. При одній розмові Кушнірська Л.В. конкретно сказала йому, що слід вбити чоловіка з дружиною. Більш детально вона йому про них не розповідала.

Нам"ятає, що Кушнірська Л.В. сказала йому, що останній термін вбивства цих людей повинно відбутись у вівторок 24.06.1997 року, оскільки її піджимають строки і їй грозить небезпека з боку цих людей.

Він не тільки не міг знайти людину для вчинення вбивства, але і нічого не робив для підшукання таких людей, про що сказав Кушнірській Л.В.

За 3-4 дні до вбивства, тобто до 24.06.1997 року, Кушнірська Л.В.почала його благати, щоб він допоміг їй вбити цих людей, на що він промовчав.

На наступний день Кушнірська Л.В. почала наполягати на вівторку, як останнього строку вбивства і попросила його дістати пістолет, на що він відповів відмовою, оскільки не мав можливостей дістати зброю. Ця розмова відбулася у неділю за два дні до вбивства потерпілих.

По поведінці Кушнірської Л.В. він бачив, що вона не знаходить собі місця в зв"язку з тим,що ніяк не може вчинити вбивство. В цей же день вона спитала його чи не знає він місця за містом, де можна було б вчинити вбивство.

23.06.1997 року в другій половині дня Кушнірська Л.В. приїхала до дому на автомашині ВАЗ-2105 білого кольору, за кермом якого був Ярослав – її приватний водій.

В будинку Кушнірська Л.В. один на один йому сказала, що треба поїхати з нею десь за місто, щоб викопати яму для майбутніх трупів. При цьому вона сказала йому взяти лопату, що він і зробив.

Після цього вони сіли в автомашину ВАЗ- 2105 і у двох поїхали, за кермом була сама Кушнірська Л.В.

Вони поїхали в напрямку "окружної" і вже за межами м. Львова заправили автомашину на АЗС пальним і поїхали далі по дорозі, яка веде в напрямку м. Києва.

На вулиці в цей час вже почало смеркатись. Вони доїхали до с. Борщовичі, після чого заїхали до лісу на територію лісництва, де Кушнірська Л.В. сама на свій розсуд зупинила автомашину.

Вона же вказала місце біля пеньків, де він повинен був копати яму. Оскільки вже темніло, КушпіпськаЛ.В. включила фари автомашини і при світлі фар він один почав копати яму, а Кушпіпська в цей час сиділа в автомашині.

До години часу він виконав яму приблизно до одного метра в глибину і більше не міг копати, оскільки його заїли комари. Він сказав Кушпіпській Л.В., що закінчив копати яму і вони поїхали назад до Львова. Кушпіпська Л.В. виконану яму не дивилась.

Коли вони приїхали до Кушпіпської Л.В. до дому на вул.Суботівську, вона сказала йому закинути лопату через паркан у двір її будинку, що він і зробив.

Він залишився ночувати у будинку Кушпіпської Л.В., а вона сама поїхала до себе на квартиру по вул. Люблінській, де і ночувала.

Ще в неділю чи в понеділок Кушпіпська Л.В. сказала йому, що для вчинення вбивства візьме автомобіль у своїх знайомих, щоб не брати автомашиіу у її водія Ярослава.

У вівторок 24.06.1997 року Кушпіпська Л.В. прийшла в будинок, де він ночував, приблизно перед обідом і сказала йому, що вони зустрінуться з ним в 15 год. біля її офісу, який розташований біля "Електрон-банку". В цей момент про конкретний план вбивства вони не розмовляли.

До офісу Кушпіпської Л.В. він під"їхав на приватному таксі в 15 год., зайшов у офіс, де вже була Кушпіпська Л.В.. В офісі йшов ремонт і Кушпіпська Л.В. взяла звідти совкову лопату і сказала покласти у багажник машини ВАЗ – 2109 білого кольору, яка вже стояла біля офісу. Там же в офісі Кушпіпська Л.В. показала йому пістолет, який поклала кудись до себе.

Вони вийшли з офісу і пішли до автомашини і він поклав лопату у багажник, в якому помітив сокиру. Кушпіпська Л.В. розповіла йому, що машину взяла у свого знайомого Руслана.

По маркуванню на склі, він зробив висновок, що автомашина випуску 1991 року, в салоні автомашини був магнітофон з підсилювачем, на якому бігали мигаючі вогники.

Кушпіпська Л.В. сіла за кермо автомобіля і вони поїхали на те місце, де він напередодні викопав яму. В лісі Кушпіпська Л.В. сказала йому, що коли привезе людей, то треба вчинн вбивство зразу ж.

Більш детально про те, як треба вбивати, чим , хто кого буде вбивати вони не планували, але він здогадувався, що сокира та пістолет призначені для вказаного вбивства.

Крім того, за декілька днів до подій, Кушпіпська Л.В. показувала йому у будинку ніж, який вона привезла з Італії і який він бачив в неї під час вбивства потерпілих.

Коли вони були на місці вбивства, Кушпіпська Л.В. сказала крім лопати взяти сокиру, докопати яму і розпалити багаття, а за цей час вона привезе людей, яких треба вбити він докопав яму та розпалив багаття біля бесідки. З цього місця ями не було видно.

Десь приблизно через 3 год. Кушпіпська Л.В. приїхала з двома незнайомими йому мужчинами, й досить довго не було. Це була десь 21 год.

Вони приїхали всі на одній автомашині, тій самій, на якій його привезла в ліс КушпіпськаЛ.В.

Коли він побачив двох мужчин, то сильно здивувався, оскільки очікував мужчину і жінку.

Один мужчина був молодий віком 30-35 років з вусами і сидів на передньому сидінні біля водія, а другий був похилого віку і сидів на задньому сидінні.

Першою з машини вийшла КушнірськаЛ.В. і він побачив в її лівій руці пістолет, до автомашини вона була повернена спиною, щоб мужчини не бачили пістолета. Сам автомобіль Кушнірська Л.В поставила біля багаття.

Він спитав в Кушнірської Л.В. чи будуть вбивати обох, на що остання відповіла: "обох".

Кушнірська Л.В. стояла біля автомашини з боку водія і коли з машини вийшов молодий чоловік і зупинився з протилежної сторони від Кушнірської Л.В., тобто справа від капота, вона зразу же взяла пістолет в обидві руки і вистрілила йому в голову, після чого він схопився руками за голову та впав.

Другий мужчина вийшов з машини і почав втікати в напрямку вигзду на дорогу і Кушнірська Л.В. почала перезаряджати пістолет, але він в неї заклинив. Він зрозумів, що Кушнірська Л.В. хотіла стріляти у другого мужчину.

Тоді Кушнірська Л.В. крикнула йому : " Андрій, він втікає". Після цих слів він зрозумів, що треба його наздогнати і вбити.

Він зразу схопив сокиру, яка знаходилась рядом з ним біля багаття і побіг за мужчиною похилого віку.

Наздогнав він другого мужчину за 5-10 м. до дороги і наніс йому удар обухом сокири в потилицю, від чого той впав і він наніс ще декілька ударів обухом сокири по голові, куди конкретно не пам"ятає.

Оскільки мужчина похилого віку вже був без свідомості, а він побіг до Кушнірської Л.В., яка стояла біля молодого мужчини і разом відтягнули його ближче до бесідки, щоб його не було видно з дороги.

Після цього вони разом з Кушнірською Л.В. побігли до мужчини похилого віку, якого взяли за руки і ноги і потягнули до ями, але біля стола і стільчиків Кушнірська Л.В. перестала тягнути і побігла до молодого мужчини, щоб прикрити його гіллями, а він продовжував тягнути старшого мужчину до ями.

Біля самої ями він помітив, що мужчина похилого віку ще живий і про це сказав Кушнірській Л.В. яка витягла з якоїсь кишені ніж і перерізала йому горло.

Після цього , даного мужчину вони в двох скинули у яму, а коли тягнули цього мужчину, то в нього злетіли сандалі

В подальшому вони підбігли до молодого мужчини, Кушнірська Л.В. зняла з нього гілля і вони побачили, що цей мужчина ще живий. Тоді Кушнірська Л.В. цим же ножем нанесла йому декілька ударів в груди і інші частини тіла, куди саме не пам"ятає.

Вони цього мужчину також затягнули до ями і скинули в неї, після чого він почав закидати яму землею.

Кушнірська Л.В в цей час спаліловала на вогні сандаль мужчини похилого віку, який з нього злетів. Він взяв лопату , а Кушнірська Л.В. сокиру , яку обтерла від крові, і поклали у багажник автомашини.

Після цього він взяв пляшку конʼяку "Десна", який знаходився на передньому сидінні біля водія і поливав на руки Кушнірської Л.В., які були в крові.

Кушнірська Л.В. сіла за кермо і вони поїхали у Львів, але другою стороною і по дорозі він їй сказав, що треба викинути лопату і сокиру, на що вона погодилась, але зазначила, що сокиру викидати не треба, оскільки вона в когось її зайняла.

Біля озера в с. Цеперів Кушнірська Л.В. зупинила автомашину, відкрила багажник і він взяв лопату і викинув в протилежну сторону від озера, при цьому лопата розлетілась на дві частини: черенок полетів в одну сторону, а совок в другу. Йому здається, що Кушнірська Л.В. викинула пістолет в озеро.

По дорозі до Львова він відкрив другу пляшку конʼяку і вони її випили, ця пляшка конʼяку лежала позаду в салоні автомашини. Одна пуста пляшка точно залишилась в салоні.

У Львові на вул. Стрийській він попросив Кушинську Л.В. зупинити автомашину біля автовокзалу, він вийшов, оскільки хотів зайти в бар. На цьому вони розсталися в той день.

Кушинська Л.В. в день вчинення злочину була одягнена в спортивний костюм "Адідас", штани темного кольору, в куртці зі вставками світлого кольору, на ногах мала кросівки світлого кольору.

За вчинення вбивства Кушинська Л.В. обіцяла йому за вигідну ціну купити однокімнатну квартиру, а також квартиру його батькам.

Він вважає, що допоміг би Кушинській Л.В. вбити цих людей і без обіцянок придбати для нього квартиру, **оскільки Кушинська Л.В. була для нього близькою людиною.**

З публікацій він дізнався, що це вбивство Кушинська Л.В. вчинила із-за квартири потерпілих і грошей.

Про це він в подальшому сказав Кушинській Л.В., на що вона не змогла нічого заперечити і дуже різко сприйняла це його повідомлення.

З приводу квартири одного з вбитих мужчин вона йому сказала, що купила цю квартиру за 30 тис. дол. США і ще винна заплатити 10 тис. дол. США, однак щось не в порядку з документами.

При зустрічі з Кушинською Л.В. після вбивства, в ресторані " Едельвейс", остання відповіла, що все в порядку і **що в неї є алібі на 24.06.1997 року.**

Пізніше вона почала його уникати і він сфотографував на фотоплівку місце вбивства, яку передав для Кушинської Л.В. через її подругу Лену в паперовому конверті жовтого кольору, з метою здійснення шантажу на Кушинську Л.В, щоб остання віддала йому його гроші, але остання своєї обіцянки так і не виконала

З явки з повинною Манька А.В. від 23.12.1997 року та долученої до неї власноручної схеми місця вчинення злочину (т.2 а.с. 13-15), оголошеної і оглянутої в судовому засіданні видно, при яких обставинах і де саме було вчинене вбивство Дрожджаля Я.Е та Циньовського О.М.

З протоколу відтворення обстановки та обставин події з участю Манька А.В. від 25.12.1997 року (т.2 а.с. 95 – 104), оголошеному в судовому засіданні вбачається, що він в подробицях розповів і показав про місце і обставини вбивства Дрожджаля Я.Е. та Циньовського О.М.

З власноручних малюнків Манька А.В. (т.2 а.с. 177 – 181), оглянутих в судовому засіданні вбачається, які саме знаряддя застосовувались при вбивстві Дрожджаля Я.Е та Циньовського О.М. і як вони виглядали.

З показань потерпілої Дрожджаль Г.О., оголошених на її прохання, перевірених і підтверджених нею в судовому засіданні (т. 1 а.с. 47-52, т.2 а.с. 148-149, т.3 а.с. 36-46, 174 – 182, т.11 а.с.160 об. – 173) вбачається, що її чоловік Дрожджаль Я.Е. в травні 1997 року вирішив продати квартиру № 6, яка розташована по вул. Котляревського, 57/61 в м. Львові. Він повідомив їй, що його знайомий - зам. начальника ДАІ Львівської області Станік Р.В. познайомив його з Кушинською Л.В., яка допоможе йому в продажу цієї квартири. Приблизно 03.06.1997 року вона разом із чоловіком Дрожджалем Я.Е. в помешканні на вул. Котляревського зустрілись з Кушинською Л.В. і вона повідомила, що якийсь гр.-н Канади бажає купити квартиру для своєї племінниці-сиротинці , але для того потрібні документи на квартиру та ключі від неї.

У Львові на вул. Стрийській він попросив Кушинську Л.В. зупинити автомашину біля автовокзалу, він вийшов, оскільки хотів зайти в бар. На цьому вони розсталися в той день.

Кушинська Л.В. в день вчинення злочину була одягнена в спортивний костюм "Адідас", штани темного кольору, в куртці зі вставками світлого кольору, на ногах мала кросівки світлого кольору.

За вчинення вбивства Кушинська Л.В. обіцяла йому за вигідну ціну купити однокімнатну квартиру, а також квартиру його батькам.

Він вважає, що допоміг би Кушинській Л.В. вбити цих людей і без обіцянок придбати для нього квартиру, **оскільки Кушинська Л.В. була для нього близькою людиною.**

З публікацій він дізнався, що це вбивство Кушинська Л.В. вчинила із-за квартири потерпілих і грошей.

Про це він в подальшому сказав Кушинській Л.В., на що вона не змогла нічого заперечити і дуже різко сприйняла це його повідомлення.

З приводу квартири одного з вбитих мужчин вона йому сказала, що купила цю квартиру за 30 тис. дол. США і ще винна заплатити 10 тис. дол. США, однак щось не в порядку з документами.

При зустрічі з Кушинською Л.В. після вбивства, в ресторані " Едельвейс", остання відповіла, що все в порядку і **що в неї є алібі на 24.06.1997 року.**

Пізніше вона почала його уникати і він сфотографував на фотоплівку місце вбивства, яку передав для Кушинської Л.В. через її подругу Лену в паперовому конверті жовтого кольору, з метою здійснення шантажу на Кушинську Л.В, щоб остання віддала йому його гроші, але остання своєї обіцянки так і не виконала

З явки з повинною Манька А.В. від 23.12.1997 року та долученої до неї власноручної схеми місця вчинення злочину (т.2 а.с. 13-15), оголошеної і оглянутої в судовому засіданні видно, при яких обставинах і де саме було вчинене вбивство Дрожджаля Я.Е та Циньовського О.М.

З протоколу відтворення обстановки та обставин події з участю Манька А.В. від 25.12.1997 року (т.2 а.с. 95 – 104), оголошеному в судовому засіданні вбачається, що він в подробицях розповів і показав про місце і обставини вбивства Дрожджаля Я.Е. та Циньовського О.М.

З власноручних малюнків Манька А.В. (т.2 а.с. 177 – 181), оглянутих в судовому засіданні вбачається, які саме знаряддя застосовувались при вбивстві Дрожджаля Я.Е та Циньовського О.М. і як вони виглядали.

З показань потерпілої Дрожджаль Г.О., оголошених на її прохання, перевірених і підтверджених нею в судовому засіданні (т. 1 а.с. 47-52, т.2 а.с. 148-149, т.3 а.с. 36-46, 174 – 182, т.11 а.с.160 об. – 173) вбачається, що її чоловік Дрожджаль Я.Е. в травні 1997 року вирішив продати квартиру № 6, яка розташована по вул. Котляревського, 57/61 в м. Львові. Він повідомив їй, що його знайомий - зам. начальника ДАІ Львівської області Станік Р.В. познайомив його з Кушинською Л.В., яка допоможе йому в продажу цієї квартири. Приблизно 03.06.1997 року вона разом із чоловіком Дрожджалем Я.Е. в помешканні на вул. Котляревського зустрілись з Кушинською Л.В. і вона повідомила, що якийсь гр.-н Канади бажає купити квартиру для своєї племінниці-сиротинці , але для того потрібні документи на квартиру та ключі від неї.

Тоді її чоловік Дрожджаль Я.Е. передав Кушинській Л.В. оригінали документів на квартиру, два ключі від вхідних дверей і один ключ від підвалу. Зрозумівши в подальшому, що Кушинська Л.В. квартиру не продає, документів на квартиру не повертає і грошей за неї не дає, чоловік 24.06.1997 року з 12 год. постійно видзвонював останній, а близько 18 год. вирішив піти до неї на вул. Суботівську. Вона вирішила піти до Кушинської Л.В. разом з чоловіком, попередньо повідомивши про це по телефону своїх батьків Циньовську І.Г. та Циньовського О.М.

Точно її адреси вони не знали, але орієнтувались з опису Кушинської Л.В. Оскільки вдома Кушинської Л.В. не було, вони почекали десь до 20 год. і вона на прохання чоловіка пішла до себе додому до дитини.

Цього ж дня близько 24 год. до неї зателефонувала її мама і повідомила, що батько і її чоловік пропали і попросила телефон Станіка Р.В., який при розмові пахамив їй. Біля 1 год. до неї подзвонив Станік Р.В. і вони їздили шукати Кушинську Л.В, щоб дізнатись куди поділись чоловіки, але Кушинську Л.В. не знайшли.

24.06.1997 року Дрожджаль Я.Е. в нотаріальну контору не ходив і ніяких доручень ні на кого не оформляв. В цей день Кушинська повинна була її чоловікові Дрожджалю Я.Е. позичити 20 тис. дол. США.

Вважає, що батька і чоловіка було вбито з метою заволодіння їх квартирою і цей злочин організувала і здійснила Кушинська Л.В.

Аналогічні показання, оголошені на прохання потерпілої Циньовської І.Г., перевірені і підтвердженні нею в судовому засіданні (т.1 а.с. 42-45, т.3 а.с. 7-14, 270-271, т.11 а.с.150-160), до яких вона додала, що 24.06.1997 року Кушинська Л.В. з"явилась вдома на вул. Суботівській близько 20 год. 45 хв, причому йшла до свого будинку з того ж провулку, куди пізніше повела загиблих. Чоловік та зять зайшли на подвір"я до неї, а вона залишилась їх чекати на тротуарі. Десь через 1-2 хв. вона побачила, що чоловік та зять разом з Кушинською Л.В. вийшли з подвір"я на вулицю і пішли в напрямку вул. Широкої. Пішовши слідом за ними, вона побачила, як чоловік махнув їй рукою і цей жест вона зрозуміла, щоб зачекати їх на зупинці. В кінці особняків вони звернули в провулок і більше вона їх не бачила. Знаходячись на зупинці, їй було видно і вихід з провулку і універсам " Жовтневий".

Прочекала чоловіка та зятя до 23 год. 20 хв., однак ні вони, ні Кушинська Л.В. на вул. Суботівську не повертались, про що вона повідомила свою дочку і вони почали розшукувати своїх чоловіків.

З очної ставки між Кушинською Л.В. та Дрожджаль Г.О. (т. 3 а.с. 263 – 269) вбачається, що потерпіла Дрожджаль Г.О. повністю підтвердила свої показання.

З очної ставки між Кушинською Л.В. та Циньовською І.Г.(т.3 а.с. 246 – 262) вбачається, що остання підтвердила свої показання в повному обсязі.

З протоколу відтворення обстановки та обставин події від 28.07.1997 року (т. 1 а.с. 103 – 108) видно, що Циньовська І.Г. вказала напрямок руху Дрожджаля Я.Е., Циньовського О.М. та Кушинської Л.В. після того, як вони вийшли з двору будинку Кушинської Л.В. по вул. Суботівській в м. Львові та зайшли за буд. № 2 по вул. Широкій, звідки не повернулись.

З показань потерпілого Циньовського Ю.О. оголошених і перевірених в судовому засіданні в зв"язку з трагічною загибеллю (т. 2 а.с. 136-137, т.11 а.с. 173

– 178 об.) вбачається, що 24.06.1997 року він бачив свого батька Циньовського О.М. біля 19 год. в їх квартирі по вул. Сяйво.

В цей час батько разом із мамою вийшли з дому, бо вирішили піти до Кушнінської Л.В. на вул. Суботівську, щоб з"ясувати, чому вона уникає їх та Дрожджаля Я.Е., якому вона пообіцяла продати квартиру. Циньовський Ю.О. детально показав в якому одязі в той день вийшов його батько з дому, а також про те, що останній мав зв"язку ключів, а також годинник марки " Чайка".

Також він показав, що в травні 1998 року Мельниченко Богдан – водій швидкої допомоги, розповів йому начебто бачив, як влітку 1997 року якісь незнайомі люди садили силоміць молодого мужчину з вусами у машину світлого кольору і начебто в машині знаходився його батько Циньовський О.М., про що повідомили в органи міліції.

З показань свідка Галушки С.І. допитаного в судовому засіданні вбачається, що Дрожджаль Я.Е. являється племінником його дружини Галушки Д.А. Йому відомо, що Дрожджаль Я.Е. купив квартиру № 6 по вул.Котляревського, 57/61 в м. Львові в захараченому стані і розпочав в ній великий ремонт, але згодом вирішив її продати, в зв"язку з чим звертався до нього з проханням знайти маклера. Він знайшов Дрожджалю маклера, але продати квартиру не змогли.

Тоді Дрожджаль Я.Е через заст.начльника ДАІ Львівської обл. познайомився з Кушнінською Л.В., яка пообіцяла останньому продати його квартиру за 60 тис, дол. США , однак довго тягнула з продажем і обманювала його.

Дрожджаль Я.Е. порадився з ним іріднею, що робити і вони порадили забрати документи у Кушнінської Л.В., оскільки вважали, що вона його обманює. Йому відомо, що 24.06.1997 року Дрожджаль Я.Е. разом з дружиною, тестем та тещею пішли до Кушнінської Л.В. до дому на вул. Суботівську. Дружина Дрожджаля Я.Е. повернулась до дому до дитини, а вони в трьох чекали Кушнінську Л.В. Знає зі слів Циньовської І.Г., що Дрожджаль з тестем і Кушнінською Л.В. вийшли з її будинку і пішли в напрямку вул. Широкої між будинками і більше не повернулись, а вона довгий час чекала їх на зупинці біля будинку Кушнінської Л.В. і не дочекалась. З часом Дрожджаля Я.Е. та його тестя Циньовського О.М. знайшли вбитими в лісі.

З показань свідка Качмара Б.М. (т.5 а.с. 34), оголошених в зв"язку зі смертю останнього і перевірених в судовому засіданні вбачається, що 24.06.1997 року він повертався зі свого городу з с. Пікуловичі до дому. Біля 20 год. , коли проходив по вул. Суботівській, він зустрів свою двоюрідну сестру Циньовську І. Г. з чоловіком і зятем. Він зупинився і деякий час розмовляв з ними. На його запитання , що вони роблять на вул. Суботівській сестра відповіла, що чекають знайому. Під час розмови він бачив, як Циньовський О.М. передав записку на білому папері Дрожджалю Я.Е. і попросив її передати для знайомої, яку вони чекали. Переговоривши з рідними, він пішов до дому , а вони залишились.

Через два дні він дізнався, що Циньовський О.М. та Дрожджаль Я.Е. пропали 24.06.1997 року. При яких обставинах вони пропали йому не відомо. Він знає, що Циньовський О.М. був одягнений в той вечір в білу сорочку з коротким рукавом та світлі штани, а Дрожджаль Я.Е. в джинсові шорти і сорочку в клітинку. По поведінці було видно, що вони чогось переживали і хвилювались.

Свідок Лях Я.П. в судовому засіданні показав, що на початку березня 1997 року почав працювати у Кушнінської Л.В. водієм. В його обов"язки входило возити Кушнінську Л.В. по клієнтах, оскільки вона мала фірму і займалась продажем

нерухомості. Возив він Кушинську Л.В. на власній автомашині ВАЗ-2105 білого кольору р.н. Є 76 – 90 ІН. Неодноразово Кушинська Л.В. сама їздила на його автомашині, оскільки він дав їй доручення через нотаріальну контору.

23.06.1997 року він возив Кушинську Л.В. по різних справах і десь біля 1 год. вони приїхали на вул. Суботівськуц 11-а, де він поставив автомобіль і допомагав майстрам робити ремонт.

24.06.1997 року він приїхав на автомашині до Кушинської Л.В. на вул. Суботівську 11-а десь біля 9 год. ранку і поїхав з Кушинською Л.В. в магазин будматеріалів на вул. Київську, де придбали цемент на будову. Кушинська Л.В. на його автомашині зразу ж поїхала по своїх справах, а він з водієм вантажівки поїхав до будинку Кушинської Л.В. відвезти цемент. Біля 13 год. приїхала Кушинська Л.В. і сказала відвезти її до готелю " Львів". До готелю він її привіз десь біля 13 год. 30 хв. і поставив машину біля магазину " Подарунки" і чекав Кушинську Л.В., яка пішла до нотаріуса. Він чекав її десь годину – півтори. Після нотаріуса вини поїхали знову на вул. Суботівську, де вона дала йому 100 грн. і сказала купити акумулятор для машини майстрів (один з майстрів їздив на автомашині " Москвич"). Він поїхав за акумулятором і привіз його біля 19 год. 30 хв. Він поставив акумулятор на зарядку і пішов вечеряти з майстрами, а після вечері вийшли на двір курити. В цей час в двір будинку до Кушинської Л.В. зайшли якихось двоє мужчин, яких він раніше не бачив, один з них молодий, а другий похилого віку. Вони про щось говорили біля воріт. Він підійшов до неї і відпросився до дому. Приблизно о 21 год. 15 хв. він поїхав до дому і поставив машину на стоянку.

Що стосується показань даного свідка допитаного повторно на його прохання в судовому засіданні 10.11.2004 року в тій частині, де він заявив, що 23.06.1997 року не давав Кушинській Л.В. свій автомобіль, то колегія суддів не бере їх до уваги і розцінює, як намагання допомогти Кушинській Л.В. спростувати факт використання його автомобіля в цей день для здійснення злочинного наміру, оскільки свідок на протязі 7 років в ході досудового слідства та попередніх судових засідань ніколи не спростовував даного факту. Крім цього, такі його показання спростовуються поясненнями підсудного Манька А.В., які він давав на досудовому слідстві (т.2 а.с. 37 – 62, 167 – 181, т.14 а.с. 78 – 79) та в суді (т. 11 а.с. 100 об. – 11 об.)

З показань свідка Гаврилюка Р.І (т.2 а.с.138 – 147, т.8 а.с. 134 – 136, т.11 а.с.238 об.- 241), оголошених і перевірених в судовому засіданні вбачається, що він тривалий час знайомий з Кушинською Л.В., яка неодноразово користувалась його автомашиною ВАЗ – 2109 д/н 0245 ОН білого кольору.

В червні 1997 року він у вихідні дні на своїй автомашині обслуговував від кафе людей , які справляли Хрестини з виїздом на природу. В його машині у багажнику після Хрестин залишились : пляшка коньяку, пляшка горілки, шампури та сокира.

Через два дні Кушинська Л.В. попросила в нього знову автомашину на 1-2 дні, на що він погодився, оскільки пообіцяла йому також допомогти, коли це буде потрібно.

Автомашину він передав Кушинській Л.В. на вул.. Городоцькій в м. Львові біля цирку в обідній час. Кушинськав Л.В. була одягнена у спортивний костюм білого кольору з разовими вставками, в руках мала сумочку чорного кольору.

Кушинська Л.В. не повертала йому автомашину 6-7 днів і лише через цей проміжок часу повернула його знайомій Дехтяр, передавши ключі від автомашини і повідомивши, що загубила техпаспорт на неї. Коли він забирав свою автомашину від Дехтяр , то зауважив, що вона зовні в болоті, в зв`язку з чим загнав її на автосервіс помити.

Автомашину він передав Кушинській Л.В. на вул.. Городоцькій в м. Львові біля цирку в обідній час. Кушиньскав Л.В. була одягнена у спортивний костюм білого кольору з разовими вставками, в руках мала сумочку чорного кольору.

Кушинська Л.В. не повертала йому автомашину 6-7 днів і лише через цей проміжок часу повернула його знайомій Дехтяр, передавши ключі від автомашини і повідомивши, що загубила техпаспорт на неї. Коли він забирав свою автомашину від Дехтяр , то зауважив, що вона зовні в болоті, в зв"язку з чим загнав її на автосервіс помити.

Його знайомий мийник на автосервісі побачив на автомашині спереду на бампері кров, про що повідомив йому. Він в свою чергу спитав Кушинську Л.В., чому на автомашині кров, на що остання повідомила, що збила курку на дорозі.

Крім того, він зауважив, що в багажнику автомашини відсутні : спиртне і сокира, які там знаходились, коли він давав машину Кушинській Л.В. Відносно техпаспорту вона пояснила, що загубила, а сокиру в неї вилучили працівники ДАІ, спиртне вона випила.

Також з показань свідка вбачається, що сокиру він брав у селі в свого знайомого, коли були на пікніку з приводу Хрестин.

Повідомив, що ніколи не знав потерпілого Дрожджаля Я.Е. і ніколи йому не давав своєї автомашини.

З показань свідка Дігтяр А.О. (т.3 а.с.276 – 277, т.8 а.с. 49 – 51), оголошених і перевірених в судовому засіданні видно, що вона підтвердила свідчення Гаврилюка Р.В. про те, що Кушинська Л.В. дійсно брала у нього автомобіль. Гаврилюк Р.В. неодноразово дзвонив до неї і цікавився, чи Кушинська Л.В. не пригнала автомашину до неї. Через декілька днів до неї приїхала Кушинська Л.В., яка поставила до неї автомобіль, віддала ключі від автомашини Гаврилюка Р.В. та повідомила, що загубила техпаспорт. Зі слів Гаврилюка Р.В. їй відомо, що після повернення автомашини, він виявив на бампері спереду кров, а Кушинська Л.В. пояснила йому, що наїхала на курку.

З показань свідка Андрухіна С.І. (т.3 а.с.224 – 225, т.11 а.с.266 – 267), оголошених та перевірених в судовому засіданні вбачається, що одного дня літом 1997 року на автосервіс приїхав на автомашині марки ВАЗ – 2109 білого кольору Гаврилюк Р.В. Його автомашина була брудна і він попросив її помити. Коли він мив автомашину Гаврилюка Р.В., то побачив на бампері майже біля номерного знаку зі сторони пасажира велику пляму крові, при цьому був присутнім Гаврилюк Р.І., який не знав звідки ця пляма на бампері. Цю плями, як і бруд з автомашини він змив. Він визначив, що це була саме пляма крові тому, що довший час працює з автомашинами і тому добре знає, як виглядає на автомашині кров. Вказана пляма була подовгастої форми з розводами, її колір був темно-коричневий.

З показань свідка Орловецького І.Р. (т. 8 а.с.163, т.11 а.с. 279), оголошених і перевірених в судовому засіданні видно, що літом 1997 року він позичав Гаврилюку Г.В. сокиру і мангал для виготовлення шашликів. Гаврилюк Р.В. до нього приїжджав на автомобілі марки ВАЗ-2109 білого кольору.

Вказані мангал та сокиру йому не повернуті. Описуючі сокиру, він зазначив, що це була звичайна сокира з дерев"яною ручкою, якою рубають дрова.

З показань свідка Лавренюк Н.С. (т.2 а.с. 286 – 289, т.11 а.с. 196 – 199), оголошених на її прохання і підтверджених нею в судовому засіданні вбачається, що

документи на квартиру для нього дуже важливі, оскільки Кушнінська Л.В., може продати його квартиру. Про яку квартиру говорив Ярослав їй не відомо.

Одного разу до офісу дзвонила дружина Ярослава і запитала в неї чи Кушнінська Л.В. має документи на квартиру її чоловіка, на що вона відповіла, що ніяких документів в офісі не має. Ярослав дзвонив практично кожного дня на протязі двох-трьох тижнів.

Коли вона вже не працювала на ТзОВ " Квазар", а заходила лише скористатись телефоном, у вересні 1997 року в офіс прийшов якийсь мужчина і запитав де Семен Олена та Кушнінська Л.В. та попросив передати конверт Кушнінській Л.В. на протязі 3 діб. Також він попросив щоб Кушнінська Л.В. зв"язалась з ним по пейджеру, оскільки знає з ким. Цей мужчина розмовляв на російській мові. В конверті було щось запаковано, але що саме вона не знає. Цей конверт вона передала Семен О.І. у неї дома.

Наскільки вона пам"ятає, вона зробила на ньому надпис " для Люби". Семен О.І. запитувала її хто приніс цей конверт, але вона відповіла, що не знає.

З показань свідка Семен О.І. (т.1 а.с. 8-13, т.2 а.с.121-127, т.3 а.с. 89-93, т.5 а.с. 189, т.11 а.с. 179-191), оголошених і перевірених в судовому засіданні вбачається, що вона працювала на фірмі Кушнінської Л.В." Квазар", як бухгалтер.

24.06.1997 року вона була хвора і знаходилась дома. В цей день їй подзвонила Кушнінська Л.В. і повідомила, що купила квартиру по вул.. Котляревського, 57/61 кв.6, з чим може її поздоровити. Їй відомо, що дану квартиру вона планувала купити у мужчини на ім."я Ярослав, прізвище якого на той час вона не знала. В подальшому вона від Кушнінської Л.В. дізналась, що вона купила вищевказану квартиру у гр.-на Дрождкаля Я.Е. за 35 тис. доларів, а заплатила начебто 60 тис. грн.

Їй відомо, що після зникнення Дрождкаля Я.Е та Циньовського О.М. Кушнінська Л.В. була затримана працівниками міліції. Після того, як Кушнінську Л.В. випустили, остання подзвонила їй і просили, щоб вона підтвердила в міліції, що Кушнінська Л.В. у її присутності передала Дрождкалю Я.Е. 60 тис. грн.. за квартиру в приміщенні нотаріальної контори, що розташована в готелі "Львів"., на що вона категорично відмовилась

На очній ставці Кушнінська Л.В. кричала на неї, що вона і всі свідки куплені прокуратурою і вимагала від неї говорити на суді неправду.

До неї підходив адвокат Кушнінської Л.В. і розпитувався де дочка Кушнінської Л.В. Роксолана, оскільки остання на прохання Кушнінської Л.В. повинна передати в СІЗО золоті вироби.

До неї також підходила дочка Кушнінської Л.В. і показувала записку від останньої з СІЗО, де вона прочитала, що необхідно забрати 1000 дол. США від слідчого Макарчука, які вона начебто йому позичала.

Їй відомо, що у Кушнінської Л.В. був знайомий на ім."я Андрій, який працював в офісі під час ремонту. Кушнінська Л.В. неодноразово говорила їй, що цей Андрій закохався в неї і пропонує їй одружитись. Цей Андрій неодноразово дзвонив їй по телефону після зникнення чоловіків і запитував , де Кушнінська Л.В.. Дзвонив він з Варшави, а останній раз дзвонив у грудні 1997 року зі Львова,

Їй неодноразово у червні 1997 року дзвонив Гаврилюк Руслан і запитував чому Кушнінська Л.В. не віддає йому автомашину. А від адвоката Кушнінської Л.В. їй відомо, що Гаврилюк Руслан повідомив йому, що Кушнінська Л.В. повернула автомашину, на якій була кров.

На початку осені секретар фірми Лавренюк Наталя передала їй конверт для Кушнінської Л.В., а коли вона його відкрила, то побачила, що в ньому знаходилось 7 фотографій, на яких було зображено : вікна квартири по вул.. Котляревського, 57/61 з

вулиці, асфальтована дорога, яка йшла через ліс (вдалині було видно дорожній знак), сфотографований сам знак, на якому напис " Борщовицьке лісництво", сфотографовано галявину, на якій видно круглі великі пеньки у вигляді стола і стільців, фотографія із зображенням великої колоди. На двох останніх фотографіях видно, що до колоди викладені гілки у вигляді стрілок.

Цей конверт вона передала знайомому Кушинської Л.В. Середюку Віталію, який і передав його Кушинській Л.В.

До неї часто дзвонив мужчина з приводу передачі конверта і казав, що в неї є лише 3 дні для його передачі, оскільки в противному випадку ці фотографії попадуть до сиріт, при цьому він розмовляв на російській мові.

Коли вона в останнє розмовляла з цим мужчиною і повідомила йому, що конверт передали Кушинській Л.В., він перестав дзвонити.

Також їй відомо, що в Кушинської Л.В. багато знайомих нотаріусів та працівників міліції серед яких нотаріус Полянська , працівники міліції Гнідець та Станік.

З 24.06.1997 року на 25.06.1997 року до неї до дому приїжджав Станік Р. І запитував, де знаходиться Кушинська Л.В., але вона була хвора і їй не було відомо, де Кушинська Л.В.

Пізніше їй стало відомо, що пропав Дрожджаль Я.Е, в якого Кушинська Л.В купила квартиру, та його тесть Циньовський О.М.

В її присутності, коли вони їздили в с. Керниця Городоцького району, Кушинська Л.В. просила робітника Левинського В.В. дати показання у слідчого прокуратури з приводу 24.06.1997 року в її користь, пообіцявши приїхати за ним на наступний день.

З протоколу очної ставки між Кушинською Л.В. та Семен О.І. (т. 3 а.с. 297 –210), оголошеному в судовому засіданні видно, що Семен О.І. підтвердила свої показання в повному обсязі.

З показань свідка Семен В.В. (т.6 а.с. 71 – 79 , т.11 а.с. 267 – 270 об.), оголошених і перевірених в судовому засіданні вбачається, що вони в цілому аналогічні показанням її дочки Семен О.І.

З показань свідка Сердюка В.Б. (т.2 а.с.283 – 285), оголошених і перевірених в судовому засіданні вбачається, що наприкінці літа 1997 року возив Кушинську Л.В. на своєму автомобілі. Бачив, що Кушинська Л.В. їздила і на автомашині ваз-2109 білого кольору.

Приблизно в кінці вересня 1997 року до нього подзвонила Семен О.І. і сказала, що до них в офіс приходив якийсь мужчина і передав для Кушинської Л.В. конверт і спитала чи не може він його передати Кушинській Л.В, оскільки останньої не має на вул. Котляревського.

Він відвіз цей конверт у с. Керниця, де перебувала Кушинська Л.В., і передав останній. Коли він відвозив конверт, то бачив, що у ньому були якісь фотографії, на яких було зображено дорогу в лісі, знак лісництва, галявину в лісі, на якій були пеньки у вигляді столу і стільців, " грибок".

Кушинська Л.В. взяла конверт, однак нічого не пояснювала з приводу фотографій і він більше з нею не спілкувався.

Свідок Левинський В.В. в судовому засіданні підтвердив всі свої показання дані на досудовому слідстві і показав, що 24.06.1997 року він працював на будівництві

у Кушниської по адресі м. Львів, вул.Суботівська, 11-а. Вечором на подвір"я будинку зайшов якийсь мужчина і запитався за Кушниською Л.В., на що він відповів, що вона десь вийшла. Коли вже темніло на подвір"я прийшла старша жінка і почала питати чи є в будинку двоє мужчин і де Кушниська Л.В. Він відповів, що ніяких мужчин в будинку не має і не має Кушниської Л.В.

Десь між 23-24 годинами з"явилась Кушниська Л.В., почекала коли вони закінчать вечеряти і сказала лягати спати, а сама випустили на подвір"я собак і поїхала кудись.

Цієї ж ночі до будинку приїжджали працівники міліції з тою ж жінкою, що приходила у вечорі, і запитували за двома мужчинами і Кушниською Л.В. На наступний день він Кушниську Л.В взагалі не бачив і за відсутністю роботи їм сказали їхати по домах.

02.09.1997 року він дав неправдиві свідчення в прокуратурі Залізничного району у слідчого Макарчука щодо того, що коли Кушниська Л.В. пішла з будинку з двома незнайомими мужчинами 24.06.1997 року, то повернулась назад в будинок через 30 хв.

Такі показання він дав на прохання Кушниської Л.В., коли вона приїжджала в с.Керниця. Показання слідчому Макарчуку давав у присутності Кушниської Л.В.

Свої показання свідок Левинський В.В. підтвердив на очній ставці з Кушниською Л.А (т.3 а.с. 228 236).

Свідок Галамай Я.І. в судовому засіданні підтвердив свої показання, які давав в ході досудового слідства, та додав, що дійсно працював на будівництві у Кушниської Л.В. в буд. № 11-а по вул. Суботівській в м. Львові. Їх працювало на будові чоловік 6-8. Він приїжджав до Кушниської Л.В. на будівництво на своїй автомашині " Москвич - 412 " синього кольору, який тримав в неї на подвір"ї. Працювали вони в робочі дні, а на вихідні їздили до дому. 24.06.1997 року Кушниська Л.В. до обіду привозила цемент, який вони розгрузили, а після обіду кудись поїхала і він її не бачив.

Вечором цього дня до будинку двічі приходила якась жінка похилого віку і питалась за двома мужчинами і Кушниською Л.В.

Кушниська Л.В. появилась в будинку лише пізно вечором між 23-24 годинами, запропонувала робочим йти спати, а сама випустила собак у двір і поїхала.

Вночі приїжджали працівники міліції з жінкою і розшукували Кушниську Л.В. та якихось мужчин.

На наступний день в ранці Кушниська Л.В. до будинку не прийшла, а їх відправили по домах, оскільки не було роботи.

Свідок Устрицький С.М. в судовому засіданні підтвердив свої попередні показання, оголошені в судовому засіданні (т. 3 а.с.30-35, 62-67, т.11 а.с.206 об.-210) та додав, що дійсно 24.06.1997 року бачив Кушниську Л.В. на будові в буд.. № 11-а по вул. Суботівсткій в м. Львові, після чого вона кудись поїхала і повернулась десь біля 23 год. 30 хв. Була одягнена в спортивний костюм, сказала йти спати та випустила собак у двір, а сама поїхала

Вночі до будинку приїжджали працівники міліції з жінкою, які розшукували якихсь мужчин і Кушниську Л.В.

Зранку 25.06.1997 року Кушниська Л.В. на будову не прийшла і їх відправили до дому, оскільки не було роботи.

Аналогічні показання свідків Пієько С.М., дані в судовому засіданні та свідків Садового Б.В. (т. 3 а.с.19-21), **Столярчика І.А.** (т.3 а.с.22, т.11 а.с. 231), оголошених і перевірених в судовому засіданні.

З показань свідка Іванишин (Біла) У.І. (т.6 а.с. 87), оголошених і перевірених в судовому засіданні вбачається, що влітку 1997 року вона знаходилась на канікулах у баби і діда в с. Цеперів Кам"янка-Бузького району. Вона йшла на пасовиско за коровою, вже досить сутеніло. Не доходячи до другої автобусної зупинки біля неї на великій швидкості проїхала легкова автомашина білого кольору, майже не збивши її.

Цей автомобіль поїхав в напрямку ставка, який розташований нижче автобусної зупинки зліва від дороги. Чи зупинялась автомашина біля озера вона не знає, оскільки не бачила.

Чула про випадок влітку 1997 року, коли місцеві хлопці і працівники міліції знайшли в озері чоловічі туфлі, футболку з плямами крові, а з протилежної сторони від озера – лопату. Про це вона чула після того, як на неї майже не наїхала автомашина білого кольору.

З показань свідка Павлишина П.Я. (т.6 а.с.84-86, т.11 а.с.281-283) оголошених на його прохання і підтверджених в судовому засіданні вбачається, що літом 1997 року він разом з Якимець А.М. на озері с. Цеперів у вечорі ловили рибу. В цей момент вони почули, як якась машина на швидкості в"їхала в яму на дорозі. Вони звернули увагу на те, що дана автомашина ВАЗ-2109 білого кольору зупинилась біля озера. Це мало місце перед приїздом останнього рейсового автобусу. З обох сторін машини вийшло двоє людей. Людина, що вийшла справа, пішла через дорогу до огорожі, а людина, яка вийшла зліва, до озера. Людина, що пішла до озера, мала в руках якийсь предмет, який роз"єднала і викинула в озеро.

Після цього люди підійшли до багажника автомобіля і відкрили його, а коли від"їхав рейсовий автобус, вони швидко сіли в автомашину і поїхали в сторону дороги " Київ-Львів".

На наступний день він пішов знову ловити рибу і хтось з хлопців сказав, що в озері знайшли якісь менти, які були коричневого кольору. Потім приїхали працівники міліції, які зі сторони дороги в кущах, де стояла біла " дев"ятка", знайшли футболку, на якій були плями крові.

Аналогічні показання свідка Якимець А.М. (т.6 а.с.94-96, т.11 а.с. 283-285), оголошені на його прохання і підтверджені ним в судовому засіданні.

З показань свідка Петрика М.В. (т.6 а.с.52-58, т.11 а.с. 273-276), оголошених на його прохання та підтверджених ним в судовому засіданні вбачається, що він працює водієм АТП – 14630. Останніх 6 років працює на маршруті № 107 Львів-с. Цеперів Кам"янка-Бузького району і керує автобусом ПАЗ-672, реєстраційний номер 08-92 ЛВЛ. Останній рейс з м. Львова в с. Цеперів робить о 21 год. 20 хв. Приїжджає в с. Цеперів о 22 год. 15-20 хв. Там він почує і зранку знову їде на Львів.

В с. Цеперів автобус робить дві зупинки : перша на початку села, а друга- в кінці села перед озером, яке розташоване зліва по ходу руху автобуса зі сторони м. Львова.

Влітку 1997 року , коли він приїхав в с. Цеперів з м. Львова о 22 год. 20 хв. і зробив другу зупинку в кінці села, то побачив, що на дорозі біля вищезазначеного озера стоїть автомобіль ВАЗ-2108 чи ВАЗ-2109 білого кольору. Передньою частиною

вказаний автомобіль був повернутий в тому ж напрямку, що і автобус, тобто в напрямку с. Кукезів і Старий Яричів на м. Львів.

Відстань від автобуса до згаданого автомобіля була приблизно 150 – 200 м, у автомобіля з двох сторін були відкриті дверки. В цей момент хтось сів зліва, тобто зі сторони водія в автомобіль. Дверки одні і другі закрились, після чого цей автомобіль поїхав в напрямку с. Кукезів і Старий Яричів.

На наступний день, коли він приїхав знову у с. Цеперів в обідній час і на другій зупинці біля озера до нього підійшов дільничний інспектор, який запитав чи він вчора у вечорі, коли приїхав на зупинку, бачив автомобіль і людей біля озера.

Він розповів дільничному інспектору про все , що бачив на передодні у вечорі, а інспектор повідомив йому, що в озері чи біля озера хлопці з села знайшли туфлі і якийсь одяг в крові.

Свідок Павлусь М.М. в судовому засіданні показав, що працює дільничним інспектором Кам"Янка- Бузького РВ УМВСУ у Львівській області. 25.06.1997 року по вказівці чергового по райвідділу приїхав в с. Цеперів, оскільки черговий повідомив йому, що в озері с. Цеперів діти знайшли туфлі. В селі неповнолітні Якимець А.М. та Павлишин П.Я. розповіли йому, що 24.06.1997 року в вечірній час вони ловили рибу в озері і о 22 год.20 хв. побачили, що до озера під"їхала автомашина ВАЗ-2109 білого кольору, з якої вийшло двоє людей і щось викинули в озеро. Здається хлопці говорили йому, що мужчина щось брав з багажника цього автомобіля. В озері, в хащах він знайшов туфлі коричневого кольору 43 розміру, а з протилежної сторони від озера на огорожі висіла футболка синього кольору з чорними маленькими квадратиками, на якій спереду були плями крові. Хлопці ще говорили йому, що машина їхала дуже швидко і майже не наїхала на дівчат з села. З протилежної сторони дороги від озера він також знайшов совкову лопату, на якій були сліди піску. Цей випадок він занотував в себе в чорновику. Знайдені речі він тримав в себе дома, але по спливу часу викинув на смітних, оскільки відносно них не було ніяких орієнтировок.

Аналогічні показання свідків: Кіндрата Р.І. (т.6 а.с. 97, т.11 а.с. 261), оголошені на його прохання та підтверджені ним в судовому засіданні та **Мельника І.М.**(т.6 а.с.103, т.11 а.с. 261), оголошені і перевірені в судовому засіданні.

З показань свідка Кушнірської Р.І. (т.2 а.с.151, т.5 а.с.105, т.6 а.с. 3, 196, т.11 а.с 199), оголошених в судовому засіданні в зв"язку з відмовою дати покази в судовому засіданні, вбачається, що вона з дня народження проживала зі своєю мамою Кушнірською Л.В. та бабцею- Манько М. Раніше вони проживали в м. Львові по вул. Суботівській, 11-а, в будинку, який належав її бабці. Потім мама купила квартиру по вул. Любінській, а пізніше вони переїхали в кв. № 6 по вул. Котляревського, 57/61, яку її мама купила напевно в червні 1997 року. Вона вказала, що серед знайомих мами був Манько Андрій, який неодноразово бував у них дома на всіх квартирах, Руслан, який має автомашину ВАЗ-2109 білого кольору, нотаріус Полянська Р.Є. Знає, що її мама привозила з Італії ніж, Останній раз вона бачила цей ніж приблизно в квітні – травні 1997 року. Вона не може точно сказати, коли її мама прийшла до дому у вечорі 24.06.1997 року, так як в цей час вона вже лежала в ліжку і дрімала. Лягла в ліжко о 22 год.30 хв. і ще читала книжку 15-30 хв. В своїх попередніх показаннях з цього приводу давала неправдиві дані на прохання адвоката Косенка В., який казав говорити, що мама прийшла в цей вечір не дуже пізно. В січні 1998 року до неї приїжджав адвокат Косенко В., з яким, на його прохання, вона їздила до Марії і таксиста. З ними розмовляв адвокат, який пізніше їй сказав, що ці люди йому потрібні на рахунок

30

маминої справи, як свідки. В одній з записок, яку їй передав адвокат, мама просила її підійти до Марії і до таксиста Володі з проханням, щоб вони не змінювали своїх показань, що вона і зробила.

З показань свідка Грабовської М.С. (т. 1 а.с.129-130, т.2 а.с. 231-238, т.5 а.с. 229, т.8 а.с. 181), оголошених і перевірених в судовому засіданні вбачається, що в квітні 1997 року вона познайомилась з Кушинською Л.В. через свою сестру Синицю Л.В., оскільки мала намір продати свою квартиру № 64 по вул.Науковій,2 в м. Львові. Сестра їй сказала, що Кушинська Л.В. має фірму, яка займається продажем квартир.

З цього приводу приблизно в липні 1997 року вона в нотаріальній конторі оформила довіреність на ім."я Кушинської Л.В. на продаж вищезазначеної квартири.

По суті, згідно цього доручення, її квартиру купила сама Кушинська Л.В., за яку грошей їй не давала, оскільки фактично відбувся обмін цієї квартири на кв. № 11 по вул. Ковалевського, 3, де вона зараз і живе.

19.08.1997 року до неї подзвонила Кушинська Л.В і сказала, що треба підійти до слідчого і дати показання відносно того, в якій валюті проводився розрахунок за продану нею квартиру. По домовленості з Кушинською Л.В. цього ж дня вони зустрілись на вул. Миру біля приміщення прокуратури Залізничного району, після чого зайшли разом до слідчого. Перед заходом до слідчого Кушинська Л.В. почала її просити щоб вона згадала, що 24.06.1997 року десь під вечір Кушинська була в неї на квартирі по вул. Науковій, 2. За це вона їй обіцяла віддячити грішми.

При допиті була присутня Кушинська Л.В. Слідчий питав її за 24.06.1997 року, однак за неї відповідала сама Кушинська Л.В., як їй було потрібно. Потім слідчий дав їй прочитати вже написаний протокол, який вона переглянула і підписала. Вона зрозуміла, що Кушинська Л.В. не одноразово вже була в слідчого і їй розходилось в показаннях саме за 24.06.1997 року. Після допиту Кушинська Л.В. давала їй 20 грн., але вона їх не взяла.

Фактично такі її показання є неправдивими, оскільки в кв. № 64 по вул. Науковій, 2 в м. Львові о 21-21 год.30 хв 24.06.1997 року Кушинська Л.В. з клієнтами ніколи не приходила, оскільки з часу переїзду на нову квартиру вона на старій не жила. Кушинська Л.В. мала ключі від квартири по вул. Науковій, 2, які останній передала її сестра Синиця Л., а тому могла сама приводити клієнтів без неї.

Коли вона прочитала публікацію в газеті " Високий замок" під заголовком " Замість грошей і квартири – могила у лісі", то зрозуміла, що в цій публікації йдеться розмова про Кушинську Л.В., яка саме 24.06.1997 року вбила двох мужчин і зрозуміла для чого їй були потрібні показання за 24.06.1997 року.

В січні 1998 року до неї подзвонила дочка Кушинської – Руслана і попросила зустрітися. На наступний день при зустрічі в барі " Квінта" Руслана у присутності її сестри Синиці Л.В. просила не міняти показання дані нею в прокуратурі Залізничного району. Дочка Кушинської – Руслана ще раз дзвонила їй після повторного допиту вже у прокуратурі Львівської області з тим же проханням.

З протоколу очної ставки між Кушинською Л.В. та Грабовською М.С. (т. 8 а.с. 108-122), оголошеному в судовому засіданні видно, що Грабовська М.С. повністю підтвердила свої показання.

Аналогічні показання свідка Синиці Л.В. (т.3 а.с. 218, т.5 а.с. 86-88), оголошені і перевірені в судовому засіданні.

Свідок Гриник О.В. в судовому засіданні показала, що дійсно в першій половині червня 1997 року по оголошенню знайшла пропозицію для придбання квартири, в зв"язку з чим передзвонила по вказаному номеру телефону. Жіночий голос підтвердив наявність квартири для продажу. При другій телефонній розмові, жінка повідомила, що квартира належить не їй, а що вона є лише посередником.

Вона по телефону домовилась про час огляду квартири по адресу м. Львів, вул. Наукова, 2 кв. 64. В обумовлений день в першій половині дня вона разом з чоловіком прийшли і оглянули вищевказану квартиру у присутності жінки на ім."я Люба. В ході цивому рахунку вони погодились придбати дану квартиру і Люба пообіцяла їх звести з власницею цієї квартири Грабовською Марією.

30.06.1997 та 01.07.1997 року вони в нотаріальній конторі у нотаріуса Полянської Р.Є. оформили договір купівлі-продажу даної квартири.

У вечірній час вона з чоловіком на кв. № 64, будинку № 2 по вул. Науковій в м. Львові ніколи не була.

З протоколу очної ставки між Гриник О.В. та Кушинською Л.В (т.8 а.с. 86-90), оголошеного в судовому засіданні вбачається, що Гриник О.В. повністю підтвердила свої показання.

Свідок Кравчук В.І. в судовому засіданні показав, що знає Кушинську Л.В., оскільки проживає на Левандівці, де і живе Кушинська Л.В.

В вересні 1997 року до нього на стоянку таксі, де він підробляє перевезенням пасажирів підійшла Кушинська Л.В. і попросила дати свідчення в прокуратурі Залізничного району м. Львова про те, що він начебто підвозив її 24.06.1997 року біля 21 год. на вул. Наукову,2, а потім завіз назад на вул. Суботівську,11-а.

При цьому вона пояснила, що в неї виникли фінансові проблеми і треба дати такі показання, на що він погодився.

Він прийшов в прокуратуру Залізничного району м. Львова і дав слідчому такі показання, які просила дати Кушинська Л.В.

Насправді він 24.06.1997 року Кушинську Л.В. в 21 год. на вул.. Наукову,2 не возив, оскільки займався підготовкою до дня народження своєї дружини і в цей день не працював.

З очної ставки між Кушинською Л.В. та Кравчуком В.Р. (т.3 а.с. 211-217) вбачається, що свідок підтвердив свої показання в повному обсязі.

Допитаний в судовому засіданні свідок Станік Р.В. показав, що знає Кушинську Л.В. з 1990 року, коли працював в ОВІР. Пізніше зустрічався з нею 1-2 рази в півроку .

Був з нею в нормальних відносинах. Коли працював заст. нач. ДАІ області Кушинська іноді заходила до нього по різних питаннях.

Одного разу вона зустріла його на вулиці та повідомила, що заснувала фірму і займається нерухомістю. Просила, якщо будуть звертатися люди по питанню купівлі-продажу квартир, то він може запропонувати її послуги.

В травні 1997 року до нього звернувся його знайомий Дрожджаль Я.Е.і розповів, що не може продати свою квартиру і попросив допомогти. Він йому пояснив, що не займається нерухомістю, однак згадавши про Кушинську Л.В. запропонував останньому її послуги, однак не пам"ятає чи дав візитку Кушинської Л.В. чи її номер телефону .

Одного разу вона зустріла його на вулиці та повідомила, що заснувала фірму і займається перухомістю. Просила, якщо будуть звертатися люди по питанню купівлі-продажу квартир, то він може запропонувати її послуги.

В травні 1997 року до нього звернувся його знайомий Дрожджаль Я.Е.і розповів, що не може продати свою квартиру і попросив допомогти. Він йому пояснив, що не займається перухомістю, однак згадавши про Кушнінську Л.В. запропонував останньому її послуги, однак не нам"ятає чи дав візитку Кушнінської Л.В. чи її номер телефону .

Через деякий час Дрожджаль Я.Е. прийшов до нього і повідомив, що віддав Кушнінській Л.В. документи на квартиру і ключі, але вона щось крутить на що він відповів забрати документи і ключі.

З 24.06. на 25.06.1997 року в 24 год. – 24-30 год. до нього подзвонила незнайома жінка і повідомила, що до Кушнінської Л.В. за документами пішов Дрожджаль Я.Е. і пропав.

Він подзвонив до дружини Дрожджаль Я.Е. і та підтвердила, що пропав її чоловік .

Він разом з нею виїхав до будинку Кушнінської Л.В., однак ні Кушнінської Л.В., ні Дрожджаля Я.Е.там не було і вони поїхали до співробітниці Кушнінської Л.В. Семен Олени, але і там Кушнінської Л.В. не було. Пізніше він дізнався про зникнення Дрожджаля та Циньовського і їх загибель.

24.06.1997 року він з Кушнінською не зустрічався і на вул.Наукову,2 її не возив, нотаріуса Полянську він не знає і вперше бачить в судовому засіданні, ні якого чоловіка для підробки доручення він Кушнінській не давав, з Кушнінською перухомістю не займався і ніяких процентів з її оборудок не мав.

З показань свідка Серової Г.П. (т.8 а.с. 137-144), оголошених в судовому засіданні видно, що вона працює оперуповноваженим СІЗО і неодноразово спілкувалась з Кушнінською Л.В. і може охарактеризувати останню як людину хитру, контактну в співбесіді, таку що вміє аналізувати розмови, самовпевнену, жорстоку.

Вона має надзвичайні артистичні дані, які використовує вигодою для себе, багато читає, грамотна. Разом з тим є жадібна, економна, передачами не ділиться, вміє штучно створювати конфліктні ситуації, до яких начебто не причетна. Володіє біополем, гіпнозом, впливаючи на людей з певною вигодою для себе. Для досягнення своєї мети не зупиниться ні перед чим. В камері поводиться дуже зверхньо по відношенню до інших осіб.

З показань свідка Черняєвського І.Б. (т.3 а.с. 193 – 197), оголошених в судовому засіданні вбачається, що він спів менкав з Кушнінською Л.В. з 1991 року поки вона не почала проживати з заступником начальника ОВІР області Сенишиним З.

За час проживання з нею може охарактеризувати її, як людину в якої не має нічого святого. Якщо справа стосується грошей, то вона може переступити через людину. По характеру брехлива, ніколи не говорить правду, користолюбна, любила мати знайомих серед працівників міліції та серед представників злочинного світу.

Взагалі-то якщо можна так сказати, то ремеслом Кушнінської Л.В. було – шахрайство.

З протоколу огляду місця події від 22.12.1997 року (т.2 а.с. 10-11), оголошеному в судовому засіданні вбачається, що по вказівці Манька А.В. на території Борщовицького лісництва виявлено улоговину в грунті, при знятті грунту на якій на глибині 40 см. знайдено взуття людини підошвою до верху та три нижні кінцівки

денце округлої форми в діаметрі 2,5 см. Під вказаним трупом виявлено ще один труп, на голові якого визначається чіткий дефект в лівій скронево-тім"яній ділянці. На лівому передпліччі в наявності годинник марки " Чайка ", в задній правій кишені джинсів виявлено 125 дол. США та 80 грн.

З протоколу відтворення обстановки та обставин події з участю Манька А.В. від 25.12.1997 року (т.2 а.с. 95-103) вбачається, що останній детально розповів про обставини вбивства Дрождкаля Я.Е та Циньовського О.М., описав знаряддя вчинення вбивства (пістолет, сокиру, ножа), показав місце вчинення злочину, продемонстрував на місці свої та Кушнінської Л.В. дії, дії потерпілих та місце розташування кожного в ході вчинення вбивства.

З протоколу огляду місця події від 02.06.1998 року (т.6 а.с. 35), оголошеному в судовому засіданні видно, що по вказівці Манька А.В. оглянуте озеро в с. Цеперів Кам"янка-Бузького району, в якому з допомогою мінопошукача досліджене його дно, де виявлено на відстані 7-8 м від берега пістолет.

З протоколу відтворення обстановки та обставин події з участю Манька А.В. від 01.06.1998 року (т. 6 а.с. 26) видно, де саме він разом з Кушнінською Л.В. викинули знаряддя вчинення злочину в с. Цеперів, хто, що і куди викинув.

З протоколу пред"явлення трупа для впізнання від 26.12.1997 року (т.2 а.с.128), оголошеному в судовому засіданні вбачається, що Циньовський Ю.О. в приміщенні моргу ЛОБСМЕ в труні під № 1094, який був доставлений з лісового масиву біля с. Борщовичі Пустомитівського району Львівської обл., впізнав свого батька Циньовського О.М.

З висновку медико-криміналістичної експертизи № 57/98-мк від 24.04.1998 року (т.4 а.с.212-214), оголошеного в судовому засіданні вбачається, що на штанах Циньовського О.М. наявний розрив правого бокового шва, на його майці велика кількість дефектів тканини. Розрив правого бокового шва на штанах виник в результаті перерозтягнення і міг утворитись під час волочіння тіла. Дефекти на майці виникли в результаті гниття тканини.

З висновку експерта № 22-мк від 10.04.1998 року (т. 4 а.с. 201 –204), оголошеному в судовому засіданні вбачається, що проведеною експертизою речових доказів (черепа невідомого чоловіка та зажиттєвих фотознімків гр. Циньовського О.М.) встановлено, що череп належить чоловіку , який загинув у віці біля 60 років і належав гр. Циньовському О.М.

З висновку експерта № 21-мк від 03.04.1998 року (т.4 а.с. 196 – 200) , оголошеному в судовому засіданні вбачається, що проведеною експертизою речових доказів (черепа невідомого чоловіка та зажиттєвого фотознімка гр.. Дрождкаля Я.Е.) встановлено, що череп належить чоловікові, який загинув у віці біля 40 років і не виключено, що він належав гр. Дрождкалю Я.Е..

З протоколу огляду речових доказів від 28.07.1998 року та постанови про долучення їх до справи від 31.07.1998 року (т.8 а.с. 4 – 6), оголошених в судовому засіданні вбачається, що при огляді місця події з трупів вилучені годинники " Сітізен"

та " Чайка". На годиннику "Чайка" виявлений гравірований напис " Циньовському О.М. від начальника Залізниці".

З протоколу пред"явлення предметів для впізнання (т.2 а.с. 129-131), оголошеному в судовому засіданні, видно, що Циньовський Ю.О. під № 2 пізнав годинник " Чайка", як такий, що належав його батькові Циньовському О.М.

З протоколу огляду речових доказів від 29.07.1998 року та постанови про їх долучення до справи від 31.07.1998 року (т.8 а.с.13 – 14), оголошених в судовому засіданні вбачається, що з кишені трупа Циньовського О.М. був вилучений ключ.

З протоколу пред"явлення предметів для впізнання (т.2 а.с. 132 – 134) оголошеному в судовому засіданні вбачається, що Циньовський Ю.О. в ключі під № 1 впізнав ключ, як такий, що належав його батькові Циньовському О.М. , яким він відкривав двері квартири.

З протоколу огляду речових доказів від 28.07.1998 року та постанови про долучення їх до справи від 31.07.1998 року (т. 8 а.с. 10 – 12), оголошених в судовому засіданні вбачається, що з трупа Дрожджаля Я.Е. вилучено одяг, в тому числі і сорочка з пошкодженнями.

З протоколу пред"явлення предметів для впізнання (т.2 а.с. 150), оголошеного в судовому засіданні вбачається, що Дрожджаль Г.О. пізнала чоловічу сорочку під № 2, як таку , що належала її чоловікові Дрожджалю Я.Е.

З протоколу огляду речових доказів від 29.07.1998 року та постанови про долучення їх до справи від 31.07.1998 року (т.8 а.с. 18-19,21), оголошених в судовому засіданні вбачається, що в одязі трупа Дрожджаля Я.Е. було виявлено і вилучено дві записки однакового змісту: " Шановна Любов Василівна Ви мені дуже потрібні подзвоніть по телефону 34 37 86 Славік ", які кореспондують з показаннями свідка Качмара Б.М. (т.5 а.с. 34) про те, що в його присутності Циньовський О.М. передав записку Дрожджалю Я.Е. для вручення жінці, яку вони чекали на вул. Суботівській.

Згідно висновку судово-почеркознавчої експертизи № 251 від 16.02.1998 року (т.4 а.с. 170 – 171), оголошеному в судовому засіданні видно, що фрагменти рукописних текстів записки:" Шановна Любов Василівна.....", виконані Циньовським О.М.

З протоколу огляду речових доказів від 29.07.1998 року та постанови про долучення їх до справи від 31.07.1998 року (т.6 а.с. 15-17), оголошених в судовому засіданні вбачається, який саме пістолет був вилучений з озера в с. Цеперів, куди його викинула після вбивства Кушнінська Л.В.

З протоколу пред"явлення предметів для пізнання з фото таблицями (т.2 а.с. 148-151), оголошеного і оглянутого в судовому засіданні вбачається, що Манько А.В. вневінно пізнав пістолет під № 3, як такий, що бачив у Кушнінської Л.В. перед вбивством, з якого при вбивстві вистрілила в голову Дрожджалю Я.Е і який був вилучений з озера с. Цеперів.

З відно висновку судово- балістичної експертизи № 620 від 30.06.1998 року (т.4 а.с. 243-245) , оголошеному в судовому засіданні, пістолет, вилучений при проведенні огляду місця події – озера в с. Цеперів Кам"янка-Бузького, району, являється вогнепальною зброєю. Даний пістолет несправний і до здійснення пострілів непридатний. Пістолет є саморобним, встановити його калібр не представляється можливим, через відсутність ствола.

З схеми до протоколу допиту свідка Петрика М.В. від 10.06.1998 року (т.8 а.с.58), оглянутої в судовому засіданні видно, де саме свідок бачив автомашину підсудних біля озера с.Цеперів.

З чорнових робочих записів дільничного інспектора Павлуся М.М., виданих ним органам слідства (т. 6 а.с.70), оголошених в судовому засіданні вбачається, що ним 25.06.1997 року зроблений запис про те, що бачили діти на озері с. Цеперів 24.06.1997 року і що ним знайдено 25.06.1997 року.

З заяви свідка Семен М.М. та доданого до нього листа Кушнінської Л.В. (т.12 а.с. 31 – 33, 165), оголошених в судовому засіданні вбачається, що підсудна Кушнінська Л.В. здійснювала тиск на свідків та погрожувала їм.

З листа СБУ у Львівській області і доданої до нього ксерокопії записки Кушнінської Л.В. (т.6 а.с. 150-151 об.), оголошених в судовому засіданні вбачається, що Кушнінська Л.В. мала вплив на людей, які на її прохання передавали записки за межі режимних установ.

З записки Кушнінської Л.В. (т. 6 а.с. 204), оголошеної в судовому засіданні вбачається, що Кушнінська Л.В. намагалась використовувати і посадових осіб режимних установ, а саме Сєрову Г.П. – оперуповноваженої СІЗО № 19.

З матеріалів, переданих СБУ у Львівській обл. органам досудового слідства (т.6 а.с. 36 – 39), оголошених в судовому засіданні вбачається, що Кушнінська Л.В. намагалась впливати на свідків шляхом підкупу та створити собі алібі на 24.06.1997 року.

З протоколу обшуку від 27.12.1997 року (т.7 ас. 2), оголошеного в судовому засіданні вбачається , що у Кушнінської Л.В. по вул. Суботівській, 11-а вилучено сокиру.

З протоколу пред"явлення предметів для впізнання з участю свідка Орловського І.Р.(т. 9 а.с. 173-174), оголошеному в судовому засіданні вбачається, що він вказав на сокиру під № 1, як подібну на ту сокиру, яку він позичив Гаврилюку Р.І.

З рапорту старшого прапорщика внутрішньої служби Циганка М.С. (т.3 а.с. 289), оголошеному в судовому засіданні вбачається, що він доповів нач. СІЗО по оперативній роботі Гальчишаку Б.С. про те, що 20.04.1998 року о 17 год. 30 хв. Кушнінська Л.В., яка утримувалась в камері № 64 передала йому записку, яку він повинен передати по певній адресі за дуже велику винагороду. Заступаючи в ніч на 21.04.1998 року вона знову передала йому записку для Манька А.В. в камеру № 38, який з Кушнінською Л.В. проходить по одній справі.

З записок, переданих Кушнірською Л.В. через прапорщика Цигайка М.С. (т.3 а.с. 290), оголошених в судовому засіданні вбачається, що в записці адресованій Маньку А.В, остання розробила для нього детальну версію вбивства Дрожджаля Я.Е. і Циньовського О.М. та можливі питання, та відповіді на них при його допиті на слідстві.

В записці для свідка Семен О.І. Кушнірська Л.В. вказує, які показання вона повинна давати слідчим органам.

Ці докази свідчать про те, що Кушнірська Л.В. реально орієнтується на місці вчинення злочину, знає детально обставини його вчинення, а тому і змогла підготувати детальні неправдиві показання для Манька А.В. та Семен О. І.

Згідно висновку судово-почеркознавчої експертизи № 621 від 16.08.1998 року (т.4 а.с. 276-280), оголошеному в судовому засіданні видно, що рукописні тексти, які підсудна Кушнірська Л.В,. знаходячись під вартою в ЛСІ № 19, намагалась передати МаньокуА.В. та Семен О.І., виконані самою Кушнірською Л.В.

Згідно висновку судово-медичної експертизи № 1094/97 від 06.01.1998 року (т. 4 а.с. 15-25), оголошеному в судовому засіданні видно, що смерть гр.-на Циньовського О.М. наступила внаслідок відкритої тупої черепно-мозкової травми у вигляді багато відламкових кісток склепіння і основи черепа, очевидно з крововиливом в речовину головного мозку, що є не сумісним з життям. При експертизі гнильно змінёного трупа Циньовського О.М. виявлені пошкодження :

а) дві рани в лівій скроневій ділянці, вдавлений багато відламковий перелом чільно-скронево-тім"яних кісток зліва, з пошкодженням твердої мозкової оболонки і підкірним крововиливом в ділянці пошкоджень. Ці пошкодження спричинені прижиттєве не задовго до настання смерті потерпілого від неодноразової вдареної дії тупого предмету і ця черепно-мозкова травма є в причинному зв"язку з настанням смерті;

б) дві колото – різані рани на шиї, одна в ділянці щитовидного хряща з пошкодженням просвіт пролігу (до хребта на слизовій задньої стінки пролігу було поверхневе щілевидне пошкодження, очевидно вістрям ножа), напрям каналу поранення був приблизно – спереду назад і дещо доверху, друга – підшкірна, лівіше попередньої на шиї, глибиною біля 3-4 см, напрям доверху і дещо вглибину. Вказані дві рани спричинені від дії колюче-ріжучого предмету. Черепно-мозкова травма, ознаки якої виявлені при експертизі трупа Циньовського О.М. відносяться у живих осіб до важкої по ознаці небезпеки для життя під час спричинення, в даному випадку привела до настання смерті.

Ступінь трупних пізніх змін у вигляді гниття і жировоску дає можливість висловитись, що смерть Циньовського О.М. могла настати за 5 – 6 місяців до експертизи трупа.

З висновку судово-медичної експертизи № 1095/97 від 02.02.1998 року (т.4 а.с. 38-47), оголошеного в судовому засіданні вбачається, що наявність крововиливів в шкіру голови трупа потерпілого, на ділянках виявлених ушкоджень від пострілу з вогнепальної зброї та дії тупих предметів вказує на прижиттєве спричинення даних ушкоджень, а тому слід рахувати, що причиною смерті гр-на Дрожджаля Я.Е. є наскрізне, вогнепальне поранення голови з пошкодженням головного мозку. Це підтверджується : наявністю вхідного вогнепального отвору в правій скроневій ділянці; наскрізним пошкодженням твердої мозкової оболонки з " ...ектами тканини" в правій скроневій і потиличній ділянках; наявністю вихідного

вогнепального отвору в потиличній ділянці з багатовідламкуватим переломом потиличної кістки. Відсутність реактивного запалення в крововиливах шкіри голови при мікроскопічному дослідженні, вказує, що смерть Дрожджаля Я.Е. настала відразу від отриманого поранення голови або через короткий проміжок часу після цього.

Виявлені рани в лівій тім"яно потиличній ділянці носять забійний характер і могли утворитись в.наслідок дії тупого предмета з гранями по краях і не перебувають у причинному зв"язку з настанням смерті потерпілого.

Враховуючи ярко виражену наявність трупних змін, стан жировоску, гнилісність, часткову розпливленність внутрішніх органів і виходячи з даних судово-медичної літератури, слід рахувати, що смерть Дрожджаля Я.Е. настала не менше як за 5-6 місяців до проведення експертизи його трупа. При судово-токсикологічному дослідженні м"язу стегна і нирки з трупа Дрожджаля Я.Е. алкоголів не знайдено.

Інших яких-небудь тілесних ушкоджень, крім вказаних вище, в тому числі і колото-різаних ран при експертизі трупа Дрожджаля Я.Е. виявлено не було.

Згідно висновку медико- криміналістичної експертизи № 9/98-мк від 23.03.1998 року (т.4 а.с. 85-92), оголошеного в судовому засіданні видно, що рани на лоскуті шкіри трупа Циньовського О.М. утворились від дії тупого предмету з гранями, на поверхні якого малися сполуки заліза. Судячи по даних експериментів, рани могли утворитись від дії обуха сокири, представленої на експертизу.

Переломи кісток черепа виникли від дії тупого предмету з обмеженою поверхнею і могли утворитися від дії обуха сокири. Судячи по характеру переломів кісток черепа, було нанесено не менше 4-х ударів.

Судово-медичних даних про взаємо розташування нападаючого та Циньовського О.М. в момент нанесення йому ударів по голові не має.

Згідно висновків медико – криміналістичної експертизи № 240-97-мк від 23.02.1998 року та № 8/98-мк від 23.04.1998 року (т. 4 а.с. 51-57, 70-76), оголошених в судовому засіданні видно, що на шкіряному лоскуті з голови трупа Дрожджаля Я.Е. наявний вхідний вогнепальний кульовий отвір в правій височній області і одна забійна рана в області потилиці. На кістках його черепа наявний вдавлений перелом в лобній кістці справа, вхідний кульовий отвір правої височної кістки і багатоскольчатий перелом потиличної кістки з радіальними тріщинами – переломами.

Вихідна рана на шкіряному лоскуті і вхідний отвір на правій височній кістці за своєю локалізацією і по характеру співпадають.

Вдавлений перелом лобної кістки виник від дії тупого предмету, який має овальну ударну поверхню. Забійна рана і багатоскольчатий перелом потиличної кістки виник від дії тупого твердого предмету з обмеженою поверхнею удару.

Пошкодження кісток черепа, характерних для вихідного вогнепального отвору не виявлено (відсутність декількох відламків).

В окружності вхідного отвору и шкіряному лоскуті слідів додаткових факторів пострілу не виявлено. Відсутність пояска обтирання, порошинок, металевих часток можна пояснити гнилісними змінами м'яких тканин, відсутністю верхнього шару шкіри (епідерміса)

Згідно даних дослідження шкіряного клаптика і кісток черепа встановити калібр разючого снаряду і дистанцію пострілу не представилось можливим. При пострілі в голову ствол зброї був направлений в праву височну частину голови.

Згідно висновку медико-криміналістичної експертизи № 56-98-мк від 22.05.1998 року (т. 4 а.с. 101-105), оголошеному в судовому засіданні видно, що на

Згідно даних дослідження шкіряного клаптика і клаптя черепа встановити калібр вогнепального снаряду і дистанцію пострілу не представилось можливим. При пострілі в голову ствол зброї був направлений в праву скроневу частину голови.

Згідно висновку медико-криміналістичної експертизи № 56-98-мк від 22.05.1998 року (т. 4 а.с. 101-105), оголошеному в судовому засіданні видно, що на сорочці Дрожджаля Я.Е. наявні дефекти тканини на правому рукаві, правій полі і на спині, які утворились в результаті гниття тканини. Крім того, на спинці сорочки знаходиться одне колото-різане пошкодження, на правій полі і на правій нагрудній кишені 13-ть колото-різаних пошкоджень, а задній поверхні лівого рукава одне колото-різане пошкодження.

Колото-різане пошкодження на сорочці спричинене плоским колюче-ріжучим предметом, який має одне лезо і обушок. Ширина зануреної частини колюче-ружучого предмета не більше 2 см.

На правій половині спинки сорочки наявна ділянка стирання, яка утворилась в результаті дії тупого предмета під кутом і могла утворитись в результаті волочіння тіла.

Вогнепальних пошкоджень на одязі Дрожджаля Я.Е. не виявлено.

З висновку судової експертизи, проведеної в суді за ухвалою суду від 23.10.2004 року вбачається, що відсутність колото різаних ран на трупі Дрожджаля Я.Е. і їх наявність на його сорочці пояснюється гнилісними змінами, які відбулись за час знаходження трупа Дрожджаля Я.Е. в землі.

З висновку стаціонарної судово-психіатричної експертизи № 225 від 24.06.1998 року (т.4 а.с. 254-255) **та додаткової стаціонарної судово-психіатричної експертизи № 79 від 27.03.2002 року** (т.15 а.с. 1-2), оголошених в судовому засіданні вбачається, що Кушнірська Л.В. психічними захворюваннями не страждає. В період інкримінованих їй дій вона також будь яким психічним захворюванням не страждала і не перебувала в стані тимчасового хворобливого розладу психічної діяльності, могла усвідомлювати значення своїх дій та керувати ними. Застосування примусових заходів медичного характеру не потребує.

З висновку стаціонарної судово-психіатричної експертизи № 269 від 05.08.1998 року (т. 4 а.с. 264-265), оголошеного в судовому засіданні вбачається, що Манько А.В. психічними захворюваннями не страждає, а виявляє психопатичні риси характеру збудливому типу, що не позбавляє його здатності усвідомлювати значення своїх дій та керувати ними. В період інкримінованих йому дій він також будь якими психічними захворюваннями не страждав і не перебував в стані тимчасового хворобливого розладу психічної діяльності, міг усвідомлювати значення своїх дій та керувати ними. Застосування примусових заходів медичного характеру не потребує.

Оцінивши докази, зібрані в ході судового слідства в їх сукупності, колегія суддів приходить до висновку, що вина Кушнірської Л.В. у вчиненні злочинів, передбачених ст.ст. 93 п.п. а, г, ж, і та 17 ч.1, 93 п.п. а, ж, і, 263 ч.1 КК України та вина Манька А.В. у вчиненні злочинів, передбачених ст.ст. 93 п.п. а, г, і та 17 ч.1, 93 п.п. а, і КК України доведена в повному об'ємі зібраними по справі доказами.

Що стосується пояснень Кушнірської Л.В. в ході всього досудового та судового слідства про те, що вона не причетна до вбивства Дрожджаля Я.Е. та Цимбовського

О.М. та підготовки до вбивства Дрожджаль О.Г., то суд не надає їм віри, оскільки вони спростовуються вищевикладеними доказами.

Крім того, покликання Куцинської Л.В. на те, що вона не могла одна насильно посадити двох дорослих мужчин в автомашину, а відтак завезти в ліс, не заслуговує на увагу, оскільки з пояснень підсудного Манька А.В , свідків Чернявського І.Б.,Семен О.І., Серової Г.Н. вбачається, що вона могла вмовити любого і мала вплив на людей, а оскільки в будинку по вул. Суботівській - 11-а відбувався ремонт на той час, то колегія суддів не виключає того, що Дрожджаль Я.Е. та Циньовський О.М. сіли в автомашину добровільно під приводом позики Куцинською Л.В., так як остання повинна була передати Дрожджалю Я.Е. документи на квартиру або гроші.

Факт причетності Куцинської Л.В. до вбивства потерпілих Дрожджаля Я.Е та Циньовського О.М. стверджується її діями по створенню собі алібі на 24.06.1997 року, які проявились в прямому тиску на свідків, тиску і погроз через записки, які вона передавала з СІЗО, в розробці версій для Манька А.В. в листах, в підкупі посадових осіб СІЗО та 5-го відділення Львівської психіатричної лікарні (факти викладені в доказовій базі даного вироку).

Колегія суддів не бере до уваги і твердження Куцинської Л.В. про те, що вона начебто 24.06.1997 року позичила Дрожджалю Я.Е. 20 тис. дол.. США, оскільки таке твердження не знайшло свого об"єктивного підтвердження в судовому засіданні.

На протязі всього досудового та судового слідства Куцинська Л.В. неодноразово міняла свої показання щодо вищезазначеного факту. То вона стверджувала, що заплатила Дрожджалю Я.Е. 60 тис. грн..у нотаріуса Полянської, то вона стверджувала, що в зв"язку з неявкою Дрожджаля до нотаріуса, вона гроші передала самій нотаріусу, то вона показала , що зайняла 20 тис. дол. США самому Дрожджалю Я.Е під майбутній договір купівлі-продажу квартири, причому без всякої розписки в отриманні такої великої суми, що є нереальним.

Не бере до уваги колегія суддів і покликання Куцинської Л.В. на те, що 24.06.1997 року о 21 год. вона їздила до Станіка Р.В. і що останній возив її до клієнтів на вул. Наукову,2, оскільки вона неодноразово в ході досудового і судового слідства міняла свої показання щодо цього факту. Так, вона показувала, що її возив на вул.Наукову,2 - Кравчук Володимир, потім другий таксист, якого вона не змогла знайти, в подальшому що возив Станік Р.В., а в останньому засіданні що возив бувший її адвокат Рудий. Разом з тим, вищезазначені особи заперечили цей факт.

Причетність Куцинської Л.В.,до вбивства Дрожджаля Я.Е., Циньовського О.М. та готування до вбивства Дрожджаль О.Г. стверджується і наявністю мотиву - (заволодіння квартирою сім"ї Дрожджаль), наявністю результату (трупів) та фактом реального заволодіння квартирою Дрожджаль.

Покликання Куцинської Л.В. на те, що вона ніколи не мала вогнепальної зброї колегія суддів не бере до уваги, оскільки її твердження спростовується об"єктивно поясненнями Манька А.М.В., який ще до вбивства Дрожджаля Я.Е. та Циньовського О.М. бачив у неї саморобний пістолет, який вона в подальшому застосувала при вбивстві, впізнав його при вилученні з озера в с. Цеперів.

А висновок про те, що Куцинська Л.В. придбала зброю у не встановленої слідством особи, колегія суддів робить на підставі того, що пістолет саморобний і не міг бути придбаний законним шляхом. Сама Куцинська Л.В. не є спеціалістом в галузі зброї, а тому не могла виготовити дану зброю. Відповідного документу на право носіння вогнепальної зброї Куцинська Л.В. не мала.

Що стосується висновку експертизи № 620 від 30.06.1998 року (т.1 а.с. 243-245) відносно саморобного пістолета про його придатність стріляти на момент проведення експертизи, то колегія суддів оцінює його спроможність до виконання пострілів під час

40

Я.Е., висновком експертизи, що ствол дійсно від"єднаний від пістолета і що пістолет має корозію в наслідок тривалого знаходження в несприятливому середовищі, що до такого стану пістолет привела сама Кушнінська Л.В.

Що стосується тверджень підсудного Манька А.В. в його явці з повинною від 04.05 2001 року (т. 14. а.с. 162) та в подальших поясненнях в ході додаткового слідства і судових засіданнях стосовно непричетності Кушнінської Л.В. і його самого до вбивства Дрожджаля Я.Е. та Циньовського О.М., а причетності до вбивства Тараса, Саші та двох невідомих йому осіб , то колегія суддів не бере їх до уваги, оскільки такі твердження не відповідають логіці події і спростовуються об"єктивно зібраними по справі доказами.

Колегія суддів такі твердження Манька А.В. розцінює, як намагання допомогти Кушнінській Л.В. і самому уникнути відповідальності за вчинення тяжкого злочину.

Версія підсудного Манька А.В., викладена в явці з повинною від 04.05.2001 року, і подальші його пояснення, спростовуються матеріалами судово-слідчого експерименту та повторного відтворення проведених згідно ухвали суду від 05.07.2004 при розгляді даної кримінальної справи.

Так, в судовому засіданні об"єктивно встановлено, що Дрожджаль Я.Е., Циньовський О.М. та Кушнінська Л.В. вийшли з подвір"я по вул. Суботівській 11-а о 21 год. 24.06.1997 року. Про це ж в своїй версії стверджує і підсудний Манько А.В.

З показань свідка Петрика М.В. встановлено, що він бачив автомашину ВАЗ - 2108 чи 2109 білого кольору в с. Цеперів біля озера о 22 год.20хв. 24.06.1997 року, оскільки робив останній рейс автобусом ПАЗ-672 по маршруту № 107 Львів – с. Цеперів.

Аналогічні показання щодо часу знаходження даного автомобіля біля озера с. Цеперів дали свідки Павлишин П.Я. та Якимець А.М.

Крім того, свідок Петрик М.В. показав (т.6 а.с. 55-56), що на другий день до нього підійшов дільничний інспектор, якому він розповів про події попереднього вечора.

В свою чергу свідок Павлусь М.М. показав (т.6 а.с. 59 -69), що він є дільничним інспектором в с. Цеперів. Про події, які сталися 24.06.1997 року біля озера, він заніс у свій робочий блокнот 25.06.1997 року.

Факт перебування на озері с. Цеперів з метою приховання засобів вбивства підтвердив сам підсудний Манько А.В.

Таким чином, з часу виїзду з вул. Суботівської в м. Львові і до появи Манька А.В біля озера в с. Цеперів пройшла 1 год.20 хв., а згідно матеріалів судового експерименту та додаткового відтворення по останній версії Манька А.В. лише поїздка з вул. Суботівської в м. Львові до місця вчинення вбивства займає 47 хв., а копання ями Маньком А.В. склала 2 год. 43 хв., професіоналом землекопом 1 год. 26 хв. (з урахуванням, що він копав штиковою лопатою, а не совковою. По версії Манька А.В. він копав совковою лопатою)

Крім того, саме вбивство зайняло певний час, а тому колегія суддів приходить до об"єктивного висновку, що остання версія Манька А.В. є не спроможною, а зібрані докази об"єктивно підтверджують явку з повинною Манька А.В. від 23.12.1997 року (т.2 а.с. 13-14) та його пояснення, які він дав на початку досудового слідства (т.2 а.с. 37-62, 167-181, т.14 а.с. 78-79) і в судовому засіданні 10.03.1999 року (т.11 а.с. 100 об. – 109).

Також колегія суддів враховує і той факт, що остання явка з повинною Манька А.В. від 04.05.2001 року появилася після заяви свідків Мельниченко в травні 1998 року про те, що вони начебто бачили, як троє невідомих насильно садили Циньовського

О.М. та Дрожджаля Я.Е в автомашину, що дало йому можливість висунути таку версію.

Аналізуючи показання свідків Мельниченка Б.В. (т.5 а.с. 35-75, т.9 а.с.31-137), Мельниченка Л.В. (т.5 а.с. 31-33) та матеріали відтворення обстановки та обставин події з участю цих свідків(т. 8 а.с. 59-68, 69-77), колегія суддів прийшла до висновку, що дані докази є сумнівними і об"єктивно не підтверджують того факту, що дані свідки бачили, як саме Циньовського О.М. садили насильно в автомашину і що бачили в автомашині Дрожджаля Я.Е.

Так, про побачений факт свідки Мельниченко повідомили сину загиблого Циньовського О.М.-Циньовському Ю.О. лише через рік 12.05. 1998 року (т.5 а.с.19-20), при тому, що всі працівники лікарні, де працював Циньовський О.М. та свідок Мельниченко Б.В. на протязі року збирали підписи під скаргою на ім."я вищих посадових осіб держави (т.1 а.с.170 316) і свідок Мельниченко Б.В. і словом не обмовився, що бачив такий випадок.

З показів свідка Мельниченка Б.В. в судовому засіданні вбачається, що він при вищезазначеному випадку був разом з сином, якому на той час було 9 років. Однак, допитаний в ході досудового слідства (т.8 а.с. 57) та в судових засіданнях син свідка не підтвердив такого факту, який начебто мав місце.

Свідок Циньовській Ю.О. на попередньому слідстві і в суді показував, що зі слів Мельниченка Б.В. знає, що насильно в машину заштовхували начебто Дрожджаля Я.Е, а не Циньовського О.М., як показував свідок Мельниченко Б.В.(т. 5 а.с.19-20). На його запитання Мельниченко Б.В. відповів, що зятя Циньовського О.М в обличчя не знає (т. 8 а.с. 198). При таких обставинах є сумнівним пізнання ним Дрожджаля Я.Е по фотографіях (т.9 а.с. 16)..

24.06.1997 року - це самий довгий день літа і в місці, де бачив події свідок Мельниченко Б.В., знаходиться дитяча площадка (т.8 а.с.65), в зв"язку з цим у колегії суддів виникає сумнів, що тих подій о 21 год. не бачив ніхто і не чув криків потерпілих крім свідків Мельниченків, хоча органами досудового слідства були опитані всі мешканці близь розташованих будинків, вікна яких виходять саме на вищезазначене місце(т. 5 а.с. 197-227, т.6 а.с. 13-23, т.7 а.с. 151-160)

Сам свідок Мельниченко Б.В. на протязі досудового слідства і в судових засіданнях виявляв невпевненість в тому, чи дійсно при тих подіях він бачив саме Циньовського О.М. та його зятя Дрожджаля Я.Е. (т. 5 а.с.37, 39, 42 , т.8 а.с. 197 – 198, т.9 а.с. 131 об.).

Крім того, покликання Манька А.В. на те, що він в перших явках з повинною і перших своїх показаннях в ході досудового слідства і в суді говорив неправду, оскільки боявся помсти з боку " Саші" та "Тараса", які були начебто членами злочинного угрупування "Артура" і які вчинили вбивство, при перевірці в судовому засіданні не знайшли свого підтвердження.

Не знайшло свого підтвердження покликання Манька А.В. і на те, що він начебто почав говорити правду лише після того, як дізнався, що " Саша" та " Тарас" загинули разом з "Артуром ".

Так, з довідки за № 3 - сл від 20.07.04 року прокуратури м. Львова, яка веде розслідування по факту вбивства " Артура" і членів його угрупування, видно, що осіб на ім."я " Саша" та "Тарас" серед них не має, а тому твердження Манька А.В. щодо цих осіб є безпідставним.

Крім того, певні факти викладені Маньком А.В. в перших явках з повинною і перших показаннях, а саме: детальний опис автомашини, на якій він з Кушинською Л.В. їздив 24.06.1997 року, предмети що знаходились в ній, опис одягу Кушинської Л.В. в той день, фотографії квартири Дрожджаля Я.Е та місця вчинення злочину, які

42

на ім."я " Саша" та "Гарас" серед них не має, а тому твердження Манька А.В. щодо цих осіб є безпідставним.

Крім того, певні факти викладені Маньком А.В. в перших явках з повинною і перших показаннях, а саме: детальний опис автомашини, на якій він з Кушпіською Л.В. їздив 24.06.1997 року, предмети що знаходились в ній, опис одягу Кушпіської Л.В. в той день, фотографії квартири Дрожджаля Я.Е та місця вчинення злочину, які він передав для Кушпіської Л.В., свідчення про втрату технічного паспорту на автомашину Гаврилюка знайшли повне і об"активне підтвердження в ході судового слідства, що зайвий раз підтверджує правдивість первинних показань Манька А.В.

Органами досудового слідства дії Кушпіської Л.В. за ст.ст. 27 п.4, 364 ч.2 КК України кваліфіковані правильно, оскільки вона вчинила підбурювання підсудної Полянської Р.С. до зловживання службовим становищем, що спричинило тяжкі наслідки.

Органами досудового слідства дії Кушпіської Л.В. за ст.ст. 27 п.4, 366 ч.2 КК України кваліфіковані правильно, оскільки вона вчинила підбурювання підсудної Полянської Р.С. до службового підроблення, що спричинило тяжкі наслідки.

Органами досудового слідства дії Кушпіської Л.В. кваліфіковані за ст. 143 ч. 2 КК України неправильно.

Дане обвинувачення підсудної Кушпіської Л.В. не знайшло свого об"єктивного підтвердження в ході судового слідства, оскільки важливою обов"язковою ознакою шахрайства є добровільна передача потерпілим (володарем) майна чи права на майно винному.

В даному випадку Дрожджаль Ярослав передав Кушпіській Л.В. лише документи на свою квартиру, які при певних обставинах могли бути підставою для набуття права на квартиру. Для передачі права на квартиру потрібна була добровільна згода Дрожджаля Ярослава у нотаріальній конторі, тобто добровільна передача права, якої він ніколи не давав.

Крім того, колегія суддів вважає, що дана кваліфікація є зайвою, оскільки заволодіння квартирою Дрожджалів є наслідком корисливого мотиву Кушпіської Л.В. при вчиненні вбивства, а тому повністю охоплюється диспозицією п. " а " ст.93 КК України в редакції 1960 року.

Колегія суддів вважає за необхідне обвинувачення Кушпіської Л.В. за ст. 143 ч.2 КК України **виключити з обвинувачення.**

Органами досудового слідства дії підсудної Кушпіської Л.В. неправильно кваліфіковані за кожним пунктом ст. 93 КК України окремо, оскільки покарання не можна призначати за кожним пунктом цієї статті окремо. Всі обтяжуючі обставини враховуються при призначенні покарання. Таким чином, при наявності декількох обтяжуючих обставин, передбачених різними пунктами, кваліфікація має здійснюватись з посиланням на всі пункти цієї статті.

Таким чином, дії Кушпіської Л.В. щодо потерпілих Дрожджаля Я.С. та Цицьовського О.М. слід кваліфікувати за ст. 93 п.п. "а", "г", "ж", "і" КК України, оскільки вона вчинила умисне вбивство двох осіб, з корисливих мотивів, за попередньою змовою групою осіб, з метою полегшення вчинення іншого злочину.

Таким чином, дії Кушинської Л.В. щодо потерпілої Дрожджаль Г.О. слід кваліфікувати за ст.ст. 17 ч.1, 93 п.п. "а", "ж", "і", оскільки вона вчинила готування на вбивство потерпілої Дрожджаль Г.О. з корисливих мотивів, за попередньою змовою групою осіб, з метою полегшення вчинення іншого злочину.

Дії Кушинської Л.В. органами досудового слідства за ст. 263 ч.1 КК України кваліфіковані правильно, оскільки вона придбала, зберігала, і носила саморобну вогнепальну зброю (пістолет) та набої до неї без відповідного дозволу.

Органами досудового слідства дії підсудного Манька А.В. неправильно кваліфіковані за кожним пунктом ст. 93 КК України окремо, оскільки покарання не можна призначати за кожним пунктом цієї статті окремо. Всі обтяжуючі обставини враховуються при призначені покарання. Таким чином, при наявності декількох обтяжуючих обставин, передбачених різними пунктами, кваліфікація має здійснюватись з посиланням на всі пункти цієї статті

Дії підсудного Манька А.В. кваліфіковані за п. "ж" ст. 93 КК України неправильно, оскільки в ході судового слідства не зібрано доказів, які б об"єктивно ствердили той факт, що Манько А.В. знав про подальші дії Кушинської Л.В. на заволодіння квартирою Дрожджаля Ярослава, **а тому даний пункт слід виключити з обвинувачення**.

Таким чином, дії Манька А.В. щодо потерпілих Дрожджаля Я.Є. та Циньовського О.М. слід кваліфікувати за ст. 93 п.п. "а", "г", "і" КК України, оскільки він вчинив умисне вбивство двох осіб, з корисливих мотивів, за попередньою змовою групою осіб.

Органами досудового слідства дії підсудного Манька А.В. неправильно кваліфіковані за кожним пунктом ст.ст. 17 ч.1, 93 КК України окремо, оскільки покарання не можна призначати за кожним пунктом цієї статті окремо. Всі обтяжуючі обставини враховуються при призначені покарання. Таким чином, при наявності декількох обтяжуючих обставин, передбачених різними пунктами, кваліфікація має здійснюватись з посиланням на всі пункти цієї статті.

Дії підсудного Манька А.В. кваліфіковані за п. "ж" ст.ст.17 ч.1, 93 КК України неправильно, оскільки в ході судового слідства не зібрано доказів, які б об"єктивно ствердили той факт, що Манько А.В. знав про подальші дії Кушинської Л.В. на заволодіння квартирою Дрожджаля Ярослава, **а тому даний пункт слід виключити з обвинувачення**.

Таким чином, дії Манька А.В. щодо потерпілої Дрожджаль Г.О. слід кваліфікувати за ст.ст. 17 ч.1, 93 п.п. "а", "і", оскільки він вчинив готування на вбивство потерпілої Дрожджаль Г.О. з корисливих мотивів, за попередньою змовою групою осіб.

Органами досудового слідства дії Манька А.В. кваліфіковані за ст. 263 ч.1 КК України.

Дане обвинувачення не знайшло свого об"єктивного підтвердження в ході судового слідства, оскільки в матеріалах кримінальної справи відсутні будь-які докази того, що Манько А.В. придбав, зберігав, носив вогнепальну зброю або був причетний до цього, а тому **за цим обвинуваченням його слід виправдати.**

Обираючи міру покарання підсудній Кушнінській Л.В., колегія суддів враховує суспільну небезпеку вчинених злочинів, особу підсудної, яка злочини вчинила вперше, характеризується посередньо.

Крім того, колегія суддів бере до уваги ту обставину, що саме Кушнінська Л.В. була ініціатором вчинення злочинів, приймала саму активну участь в їх здійсненні.

Як обтяжуючою обставиною, колегія суддів вважає повторність вчинених злочинів. Пом'якшуючих обставин колегія суддів не знаходить.

Разом з тим, колегія суддів вважає за необхідне виключити з вступної та мотивувальної частин обвинувального висновку вказівку на попередню судимість , як обтяжуючу покарання обставину, оскільки Кушнінська Л.В. була засуджена апеляційним судом Львівської області 18.07.2002 року по окремих злочинах по цій же кримінальній справі і після постановляння вироку ніяких злочинів не вчиняла.

Згідно висновків судово-психіатричних експертиз (т.4 а.с. 254-255,т.15 а.с.1-2) Кушнінська Л.В. є осудною.

Все викладене в сукупності приводить колегію суддів до висновку про неможливість обрання Кушнінській Л.В. іншої міри покарання, крім виключної.

Разом з тим, колегія суддів вважає за необхідне за злочини, передбачені ст.ст. 27,364 ч.2 та 27,366 ч.2 КК України щодо додаткової міри покарання у вигляді позбавлення права займати певні посади та займатись певною діяльністю застосувати ст.69 КК України, оскільки Кушнінська Любов Василівна не є посадовою особою відносно цих злочинів.

Обираючи міру покарання підсудному Манько А.В., колегія суддів враховує суспільну небезпеку вчинених злочинів, особу підсудного, якій судиться вперше, характеризується посередньо.

Також, колегія суддів враховує його більш пасивну роль у вчиненні злочинів, вплив на нього з боку Кушнінської Л.В., як пом'якшуючу покарання обставину.

Обтяжуючих покарання обставин щодо Манька А.В. колегія суддів не знаходить.

Згідно судово-психіатричної експертизи (т. 4 а.с. 264, 265) Манько А.В. є осудним.

Все викладене в сукупності приводить колегію суддів до висновку про необхідність обрання міри покарання Маньку А.В. у вигляді позбавлення волі.

По справі заявлено цивільний позов потерпілою Циньовською І.Г. (т.11 а.с. 31-32) на відшкодування матеріальної шкоди в сумі 2000 грн. та моральної шкоди з Кушнінської Л.В., Манька А.В., Полянської Р.Є. в сумі 500 тис. грн..

Колегія суддів вважає, що цивільний позов Циньовської І.Г. в частині відшкодування матеріальної шкоди підлягає до задовольняння частково в сумі 902,48 грн. згідно документів (т.11 а.с.29,30 та доданої довідки в суді про встановлення пам"ятника) за рахунок підсудних Кушнінської Л.В. та Манька А.В., оскільки Полянська Р.Є. до вбивства Циньовського О.М. не причетна.

Що стосується відшкодування моральної шкоди, то в цій частині позов підлягає до задовольняння частково, як по особах, так і по розміру стягнення. Так, моральна шкода підлягає стягненню лише з Кушнінської Л.В. та Манька А.В., оскільки лише вони причетні до вбивства Циньовського О.М.. Що стосується розміру стягнення моральної шкоди, то слід стягнути з кожного з них по 150 тис. грн.. з огляду на те, що мінімальна зарплата в Україні складає 262 грн., а тому стягнення більшої суми є нереальним.

По справі заявлений цивільний позов потерпілою Дрожджаль Г.О. (т.11 а.с. 33-34) на відшкодування матеріальної шкоди в сумі 2000 грн. та моральної шкоди з Кушпіської Л.В., Манька А.В., Полянської Р.С. в сумі 500 тис. грн. та додаткова позовна заява в судовому засіданні про анулювання правовстановлюючих документів , повернення квартири, якою заволоділа Кушпіська Л.В., визнання права на меблевий гарнітур " Каріна" та стягнення моральної шкоди в сумі 40 тис. в зв"язку з руйнуванням відносин власності щодо втраченої квартири.

Колегія суддів вважає, що цивільний позов Дрожджаль Г.О. в частині відшкодування матеріальної шкоди підлягає до задоволь няння частково в сумі 1440,71 грн. згідно документів (т.11 а.с.25 -.28, т.14 а.с. 258 та доданих в судовому засіданні квитанцій за юридичну допомогу та довідки на встановлення пам"ячника) за рахунок підсудних Кушпіської Л.В. та Манька А.В., оскільки Полянська Р.С до вбивства Дрожджаля Я.Е. не причетна.

Що стосується відшкодування моральної шкоди, то в цій частині позов підлягає до задоволь няння частково, як по особах, так і по розміру стягнення. Так, моральна шкода підлягає стягненню лише з Кушпіської Л.В. та Манька А.В., оскільки лише вони причетні до вбивства Дрожджаля Я.Е. Що стосується розміру стягнення моральної шкоди, то слід стягнути з кожного з них по 150 тис. грн., з огляду на те, що мінімальна зарплата в Україні складає 262 грн., а тому стягнення більшої суми є нереальним.

Додаткова позовна заява потерпілої Дрожджаль Г.О. не підлягає розгляду, оскільки носить цивільно- правовий характер і повинна розглядатись в цивільно правовому порядку.

По справі мають місце судові витрати за проведення грунтознавчої експертизи від 26.02.1998 року (т.4 а.с. 141) в сумі 406,44 грн., почеркознавчих експертиз від 16.02., 19.02., 02.03., 03.08. 1998 року (т.1 а.с.163 ,т.4 а.с. 158, 169,183, 275-278) в сумі 702,28 грн., а загалом судові витрати складають 1108,72 грн., які слід стягнути за проведення грунтознавчої експертизи в рівних долях по 203 ,22 грн. з підсудних Кушпіської Л.В. та Манька А.В. , а за почеркознавчі експертизи в сумі 480,49 грн. з підсудної Кушпіської Л.В. в користь держави, а решту суми 221,80 грн. за почеркознавчі експертизи з підсудної Полянської Р.С.

Речові докази по справі: одяг Дрожджаля Я.Е. (сорочка, шорти, труси) в пакеті № 1; одяг Циньовського О.М. (сорочка, майка, штани, труси, пара туфель) в пакеті № 2 – знищити; годинник марки " Сітезен" повернути потерпілій Дрожджаль Г.О., а марки "Чайка" – потерпілій Циньовські Г.Г. пакет № 3; саморобний пістолет в неробочому стані знищити - пакет № 3; відеокасету з записом допиту Мельниченка Б.В., допиту та відтворення з участю Манька А.В. – залишити при справі – пакет № 3; реєстр № 2 для вчинення нотаріальних дій приватного нотаріуса на 1997 рік повернути керівництву Львівського міського нотаріального округу –пакет № 4.

Керуючись ст.ст. 323, 324 КПК України, колегія суддів ,-

З А С У Д И Л А :

Визнати винними та обрати покарання **Кушпіській Любові Василівні** :

за ст. 93 п.п. "а","г","ж","і" КК України в редакції 1960 року – до довічного позбавлення волі з конфіскацією всього особисто належного їй майна,

за ст. 17,93 п.п. "а","ж","і" КК України в редакції 1960 року десять років позбавлення волі з конфіскацією всього особисто належного їй майна,

за ст.27,364 ч.2 КК України шість років позбавлення волі без позбавлення права обіймати певні посади чи займатись певною діяльністю,

за ст.27,366 ч.2 КК України чотири роки позбавлення волі без позбавлення права обіймати певні посади чи займатись певною діяльністю,

за ст.263 ч.1 КК України три роки позбавлення волі.

На підставі ст.42 КК України в редакції 1960 року остаточно Кушниській Любові Василівні призначити покарання шляхом поглинення менш суворого покарання більш суворим до довічного позбавлення волі з конфіскацією всього особисто належного їй майна.

На підставі ч.3 ст.42 КК України в редакції 1960 року за сукупністю з покаранням по вироку апеляційного суду Львівської області від 18.07.2002 року шляхом поглинення менш суворого покарання більш суворим остаточно Кушниській Любові Василівні призначити покарання у вигляді довічного позбавлення волі з конфіскацією всього особисто належного їй майна з поміщенням до кримінально-виконавчої установи.

В строк обраного покарання зарахувати повністю відбуте покарання Кушниською Любов"ю Василівною за вироком апеляційного суду Львівської області від 18.07.2002 року.

Манькові Андрію Володимировичу :

За ст. 93 п.п."а","г","і" КК України в редакції 1960 року п"ятнадцять років позбавлення волі з конфіскацією всього особисто належного йому майна,

За ст.17,93 п.п. "а","і" КК України в редакції 1960 року десять років позбавлення волі з конфіскацією всього особисто належного йому майна.

На підставі ст. 42 КК України в редакції 1960 року остаточно Маньку Андрію Володимировичу призначити покарання шляхом поглинення менш суворого покарання більш суворим п"ятнадцять років позбавлення волі з конфіскацією всього особисто належного йому майна з поміщенням до кримінально-виконавчої установи.

За ст.263 ч.1 КК України Манька Андрія Володимировича - виправдати.

Міру запобіжного заходу Кушниській Любові Василівні залишити тримання під вартою та початок відбування покарання рахувати з 24.12.1997 року.

Міру запобіжного заходу Манькові Андрію Володимировичу залишити тримання під вартою та початок відбування покарання рахувати з 23.12.1997 року.

Стягнути солідарно з Кушниської Любові Василівни та Манька Андрія Володимировича в користь Цяньовської Ірини Герасимівни 902,48 грн. на

відшкодування матеріальної шкоди та з них же в її користь по 150 тис. грн. з кожного на відшкодування моральної шкоди.

Стягнути солідарно з Кушинської Любові Василівни та Манька Андрія Володимировича в користь Дрожджаль Галини Орестівни 1440,71 грн. на відшкодування матеріальної шкоди та з них же в її користь по 150 тис. грн.. з кожного на відшкодування моральної шкоди.

Стягнути з Кушинської Любові Василівни та Манька Андрія Володимировича в рівних долях в дохід держави по 203,22 грн. з кожного судових витрат.

Стягнути з Кушинської Любові Василівни в користь держави 480,49 грн. судових витрат.

Речові докази по справі: одяг Дрожджаля Я.Е. (сорочка, шорти, труси) в пакеті № 1; одяг Циньовського О.М. (сорочка, майка, штани, труси, пара туфель) в пакеті № 2 – знищити; годинник марки " Сітезен" повернути потерпілій Дрожджаль Г.О., а марки "Чайка" – потерпілій Циньовські Г.Г. пакет № 3; саморобний пістолет в неробочому стані – знищити - пакет № 3; відеокасету з записом допиту Мельниченка І.В., допиту та відтворення з участю Манька А.В. – залишити при справі – пакет № 3; реєстр № 2 для вчинення нотаріальних дій приватного нотаріуса на 1997 рік повернути керівництву Львівського міського нотаріального округу пакет № 4.

Вирок може бути оскаржений до Верховного Суду України протягом одного місяця з моменту проголошення вироку, а для Кушинської Л.В. та Манька А.В. в той же строк з моменту вручення копії вироку.

Головуючий

Суддя

Народні засідателі

Згідно з оригіналом :
Заступник голови Апеляційного суду
Львівської області
Вирок набрав законної сили 13.02.2014 р.
Архіваріус Апеляційного суду
Львівської області
«14» 04 2018 р.

Ревер В.В.

Таранець В.Ю.